

תשיבות הгалונים

ומצווף להן

הלכות בדיקת הסכין ובדיקת הריאה
לרבנו יונה ציל

נמצאות בקובץ אחד בב' הטר בעיר חברון תובכ"א כלתי נורוות ערך היום

יצאו כעת לאור

ע"י

נחמן נתן קורונל

תושב ירושלים בעימתו ס' בית נתן וספר זכר נתן שהוא כתוב תחת המכבש ושהוא כי
קורמוניים כמו חמשה קנטיסטים וסרוור רעלג וכו' .

הקדמת המוציא לאור

חשוכות הגאנזים אשר נמצאו בע"הiek חבורן חוכב"א בתוך ספרי ורבי הגדול כטוהר יאודה ביבאס זצוק"ל אשר כבר בא זכו בהסכמה הרוב הגאנזך רע"הiek הגאנזה כמהדר משה פירירה זצוק"ל בהסכמה לסייעו דרב עמרם גאון הנזכרם כווארשוי ע"י העתקתי וההשתדלתי שנת תרבה לפ"ק. והנה הרוב הגאנזך רע"הiek חבורן הגאנזה חוק לישראל כטוהר אליהו טני הי"ו מסון לידי למין רפוס את בני ישראל ורוכן חן חדשות וגס ישנות אישר כבר בא זכרו בשער צדק ובשאר תשובות הגאנזים הקורא בהן ימצא שינויים רבים והמאתגר נמצוא גם כן גרסאות נכונות בלשנא דגמרא אחת הנה ואחת הנה וספחת עלייתן קונטרס בדיקת המכין וטרופות הריאת לרבי יונה דל אשר בא זכרונו בס' כסף משנה למן בלחכות שחיטה בשם הריד רודר זי ייחיא (פ"ז הלכה ה') אוו ר' יונה הוא הנחתי לנבקרים והמה יתעסקו בו — (אך זאת ברור לי כי איןנו ר' יונת בר אברהם החסיד הרי מביא את הרמב"ש הרמב"ן זיל והרש"א והוא נגד סדרי הדורות הרי הרמב"ן כתוב קינה על מותו (נדפסת בלקטacci ד' רעדלהיים) — כי אני נע ונדר וטלטולא דגברא קשה ואין דעתך צלולה וגם אין לי ספרים הניצרים לה ואנכי עוסק להדפס ספרי זכר נתן אשר כבר שכחו חכמים בהסכמה לספר חמשה קונטרסים אשר זכית להוציא לאור פה ווין שנת (חרב"ו) ועוד הסכמות מהרבנים הגאנזים רע"הiek ירושלים תוי מהגאנז חייט דוד חיין זצוק"ל ומוהגן רל"ע המולך בעט בע"הiek ירושלים תוי כמההוריר אברהם אשכנז הי"ז ומוהיר הריניים המזווינים דעובי אמשטראטס יע"א הספרדים והאשכנזים הי"ו יע"א. זוכות הגאנזים וכי אשר להם נתתי ההקדימה בספרי זכר נתן הנזכר יעמוד לי שאזכה לבצע את מעשי ושיהיה נגמר בכ"י טוב ואהקה שרבים יהנו בו ויישמו מהחדשושים הנמצאים בתיאו כי העתקתי מרובת ספרים קרמוניים אינם מצוים ומכמה כי אשר היו בידי אשר עד הנה לא שופתם עין רואה כגן מס' העתים וס' חאפטות וספר אורלה מועד ס' השלחן ס' מלאכת שלמה למחרא"ש עדני שכלי הלקט חלק שני אורחות חיים חלק יוד' וכו' וכו'. ובתחתי בחסדי אל שיזכני להזכיר עוד בטהורה אל הארץ הטוכה אשר עיני ולבי שם כל הימיטים ומקווה רחמי אל.

נ"נ קורונל.

הערה

בעניין חמם ט"ז הגרזינים חי מחס עליה טס טס מי סלומלה זו ליה לילה לנדי פגנון פלדנ"ז זל"ל זמ"ג קי' מקיל"ע כל חטוגה טנכחנה זטס פלי"ף זל' חיין לנו לספק מה מיחס עליה זו ליה דהלהט"ה ליה פגמת מקום לכאוץ על טס חסונס אמרטונט הגרזינים לילה כך כס עיקנן טל דגליים כל חטוגה טחינה מולקם גפליה על פהלו נסמוּך עליה חי"ג דלה מיחס טמיס עליה וכל חטוגה טהייח מולקם על פהלו נסמוּך עליה חי"ג נידינו ליה קמץין עליה ט"ז.

שאלות ותשובות לנאים זל.

א' ושהאלתם שלשה שהלכו לקנות טchorה אחו לבעל עסקה ולא מכר להם כלום ויצאו משם ונתרו קניין זה לה כל מהן דיבין ובונא הרא הו הכל בשותפות בתרבן תבחר מנהון לותיה וקנה טנו עסקה הרשות בידו אם רצה לחלוק עטיהם יחולק ואם לא רצה אינו חייב כלום והקניין שכיניהם לאו כלום הוא שהוא דברים וקניין לא מהני. (**ש'צ' שא' מה'ה ס' י'ז' בשם מר רב יודאי נאון ז'ל.**)

ב' ושהאלתם רואנן אמר ליה לשמעון הב לי פקדוני דיחתי לך למתנה ביתה קמן ואמר כיון שהכיא פקדונו אמרתי לך אלה הדברים אין עלי שטירה הא ביתא קטן אם יש לשמעון ערים בהא ביתא קטן וקבל רואנן או הודה לך בכך והניח מה שיש לך והליך לא מביעא שוטר שכר לא هو אלא שוטר חנם [נטוי] לא هو ואין עליו כלום ואם רואנן יתרים על ט' שלח ידו כסקדון שלו יתרים ואם לא הודה לך רואנן לשמעון ולא מצא שמעון עדים על דבריו ישבע שמעון בשטו בשטה לא לקחה ולא קבל שטירתה. (**עי' תש'ו הנאים ס' ל'ב:**)

ג' רואנן ושמעון שותפין אנתו הטלך לשמעון ולקח כל מה שהיה עמו אמר הטלך כrhoח טלפני ואכל מטוני עלייך תן לי מה שהפסדתי אם יש עדים שהיה לטלך על שמעון מטהן ובrhoח שמעון טלפני או אמר לך בעית שאנטו קח כל שעטיך והנחי חיב שמעון לשלים לרואנן הכל ואם אנטו הטלך ולא עליו כלום אין לרואנן עליו כלום לא דין ולא דנים אבל אם רצה לרואנן לשטה ולהחורים על כל מה שהיה לטלך טלוני עליו או חוב או הלואה ובrhoח טלפני והפסיד עלי מטוני בהם רושאי על כן.

ד' רואנן ושמעון היי שותפין מת שמעון עשרו בני שמעון על לרואנן שישביעו כו מטה אביהם ולא צוה האיך דין אם היי שניהם נושאין וגונתני בטchorותם ושניהם יגעים ושניהם יוצאים כשיירות ופודשים בים לרואנן זה פטור משכועה דאוריתא וחיב בשבועת הסת בשטו כי יש לרואנן לוטר אילו היה שמעון חי כשהם שאני חיב כך הוא חייב לך אבל אם היה הכל בידי לרואנן והוא נושא וגונת בו ופודש בים וכמדבר ולא בא ביר שמעון טן השותפות כלום ולא התעתק עמו בכליום חיב לרואנן שכועה דאוריתא והיא שכועת השותפין:

שאלות ותשובות לנאים ז'ל

ה' ראובן ושטען נשחחו שניהם הטייל ראובן ק' והוכים והטייל שטען נ' זוכים וכתבו ביניהם שטר שותפות ולא נתן ראובן לשטען שכידות והיה הכל ביד שטען כדי לעשות בהן סחרורה ורוח שטען ק' ז' והוכים והקxon היה ק' כשבאו לחלוקת אותו הריווח אמר לו שטען אטול אני ריווח הטנייע לי באוחן נ' זוכים ואחר כך נחלוקת אותו הריווח שעלה לי באוחם זוכים שלך מפני שלא היה לי עליהם שכידות האיך חרין כך הוא שאין לו יותר טזה כשר ולא לו יותר טזה אף שטמונו של ראובן הרי רבותי אומרים שנים שהטיילו לכיס זה מנה וזה מעתים השכר באמצעות ואעפ' שטען טrho כפרקטייא כיון שיש לו קרן בין מעת בין הרובה הרי אין שותfine ואין לו שכר דבי אטור רבנן לא יחן לו מעת ליקח בהן פירות למחצית שכר אלא אם כן לו שכזו ברא' כוונן שהקxon של אחר ואין לשני כלום ועיקר דבר זה הוא שאחיזל האי עטקה פלנאה טלה ופלנאה פקדון אבל בהיות הממון לשניהם לא גרו רבנן בכפי הא מילתא כי נחקרו שותfine שכך איז'ל ר' אליעזר מהרגוניא זכין בהטה יהבה לאירועה מפטט לה יהבליה ריש נאנריה וייב לה פלנאה ברוחא אל רביתחו טרי תשחתסת בהרא' יהב לך נמי אליתא זכיני בהדי רהוי פלנו לאליתא ואטורה להה תא נפלינה לרייש אטור לה השתה בטערוא נמי לא אטרי' להה האדנא זוויליה הו אי לא הו יהיכנא לך טרי פורתא מהז כריבית השתה ישוטfine אנן טאי אטרת קא טריחנא טרי אטרי אינשי אריסטא לטרא אורעא תשתעדר. (ש"ע ש"ח מ"ה ט"ב' בשם ר' שרירא נאון ז'ל); ו אדם שנשא אשה אם נולד בה צער חייב לרשותה ואם נשכית חייב לסדרותה:

ו ושאלתם ראובן שלח ביד שטען מטען ברוך ונפלו עליו ליסטים ונטלו כל אשר בשירה והטשאות של שטען ונם מטען של ראובן ואטור שטען כי היה בידי מטען שלו והשלכתו בארען בין השיחים והעשבים ולאחר שהלכו הליסטים חזרתי ומצאתו ועוד שכתי ללייטים ובקשתי מהם והשיבו לי מעת ממשי אטור ראובן כי מה ששבו הליסטים שלך הוא והטען שהשלכת ומצאתו שלי הוא האיך חרין וכי חווינא אם שטען זה שומר חנם ישבע שלא פישע ושומר בדרך השומרים וישנטו הליסטים הכל ואם שומר שכר הוא והוא ליסטים טוויניס הרי זה אונס ישבע שלקו הליסטים הכל בכח ובחזקה ושהיה לראות הכל ולא העציל עצמו טן חלסטים בטען של ראובן ויפטר אשר הודה בו כי השיבו הליסטים עליו חלקו אותו עט ראובן לפי שאמרו שיורה שהיתה הולכת בטדר ונטל עליה נים והליך האחד והצעיל מה שהצעיל באמצעות.

כ

שאלות ותשובות לנאוונים ז'ל

ח השולח יד בפקdon טלים בשעת הוצאה ואפילו יוקר וכן הלהת השולח ידו בטשכון של חביוו וטכוו שלא על פי כדי ישם מה ששהה; ט ושאלחם ראות ושמיעין נשתחפו ונשבעו כט'ת שאין פורשין זה טזה ונמצא אחד מהן נוגב את חביוו ואותו שנגב טנוו נקשה לפרש חביוו והיה מתיירא מן השבועה כך הרין אותו שבקש לפירושילך אצל חכם או שלשה טוביה העיר עם חביוו ויתיר גדרו בפני חביוו ופרש חביוו לשולם שניים זה טזה:

י ושאלתם שני שותפים היו סוחרים וציאנרים זה את זה מכך זה נוטל בפניהם מן התగרים לאחר כך עמד אחד מהם ואמר בפני שנים שאיש פלוני הוא שותף עמי ויש בינו חשבונות ועכשו רעו שכבר פרשתי טנוו אטירה בעלמא לא הוציא טנוו ולא פירש חשבון ולא אמר כך וכך יש לי וכך וכך יש לו אלא אטירה בעלמא לאחר כך נמצא בידיו טנוו אמר שאני קניתי אותו לעצמי אמר לו חביוו לפני מי חלקה בפני מי חשבתה אמר לו בפני שני עדים הרין עם טי הרין עם חבזו וכן כלמי שיאמר פרשתי משותפות של חבוי לא כל הימנו עד שיזדה חביוו שנשחלם טנוו חלקו ונוטל טנוו וכל מה שנשתכר ומנקחו טכל טsha ותן שהיה בינהם וטהל לו על השגנות ועל הטעיות אבל זה שמא כיסס מהבירות ותחזירים לאטצע. (ש"ץ ש"ח מה'ה סי' ט' בשם רב מחת' גאנז) יא טקום שתכישין בני אדם להשבע ואמר היפכו שכועה על שכונרו יש לו בדין כך הוא כל הנשביע נשביעין ולא טשלטין אמר ליה אני לא משבענא ופסקענא אשתבע אתה וشكול ואמר אית ליה למיטר כן או רמשתבע ופסקע או רטלים בלבד שכועה:

יב ושאלתם בר ישראל שטרח להסביר בית בחציו ולא מצא ישכידו לנו או אסור או מותר ואם עכבר עליו שכינו בכך שומיעין להן או לאו כך ראיינו שהטבי הוא שליהם של ישראל וטעכבין עליו שומיעין להם ואפילו היה הגוי כשר בגויים ואין כמותו בגויים סתם גוי אנט הוא וכי אסילו השפיר ביתו לבר ישראל ח"ט או בורס' או אחד טכל האוטנים שיבואו עליו אחרים בשבייל טלאכתם טעכבין עליו טפניהם שהם נזקין בכך וכשיכ נוי אלא שישbir על פיהם וברצונם:

יג ושאלתם שטרי מתנה העולות בערכאות של גויים או טקייטין אותם ושטרי הלואה ומקח וטמוך או לאו כך ראיינו שטרי מקח וטמוך כיון שלקה המוכר דמים בפני עדים לטיכר הם טיעדים ואני טקייטין ערונות ושטריהם אם היום כותכין בדברו שלאו נתקח אבל שטרי מתנה העולות בערכאות שלהם אין אני טקייטין אותם:

שאלות ותשובות לנאונים ז'ל

2

יד ושאלתם שני אחים אחד מהם נשא אשה אחת עדר שלא נתבעה מטנו הילך לו לאכסניה ולאחר מכן באו ואמרו לה שמת בערך ועטד אחיו בעלה ויבש אותה וילדה מטנו בן ובת ואח'כ בא בעלה או שטעו עליו שעדרין הוא בחיים היאך יעשן כך הוא המעשה הולך טמור ותצא טשניות ואסורה להם אישור לעולם:

טו' וששאלתם מי שחטא אשה ארוסה והוליכה לבית או לחורבה ויינה בה ואין שם עדים שטענדים אם יש שם עדים ששטעו אותה שצעקה והיא צוחת ומיללת נתפסה ואנסה על כרחה כך והוא המעשה אם יש עדים יעדו כי היא אנטה ושטעו צעקה ויללה מותרת היא לבעה אם היה ישראל ואם היה כהן אסורה היא לעולם ותצא ויתן כתוכתה ואם לא היו עדים שייעדו שאזוחה בשעה שאנסה ולא שטעו צעקה אלא היא פרעטה אוטרת אנפני על כרחי לא כל הימנה דבר זה אלא על פי עדים מתקיים הדבר והיא אסורה על בעלה ישראל ויוצאה מטנו בנט ואין לה כתובה ואסורה לינשא למי שוייתה עמו:

טי' וששאלתם אשה שמת בעלה והניח לה בת ונשתמדה אמה של הנערה והלבנה ונישאת לנו' והבת עשת אצל הנוי עם אמה יטן ניכר ובא כהן אחד ולכך הנערה לאשה מהו שתהא מותרת לו כך הוא המעשה טכיון שנתיידה לנו' הנערה בביתה של נוי היה לה חללה ואסורה לכחן ואם היה לו בנים טנה חלליין הס וכשרין ליטול נשים בין כהנות בין להיות בין ישראליות ואם הולידו בנות חללוות הן ופסולות הן הכהונה אבל לישראל כשרות הן ובנותיהן מישראל כשרות לכהונה:

יז' וששאלתם מי שקדש נערה בתולה בקידושין גטוריין והיה שם נער אחד בחדר נכנס ויוצא לתוכו ביתה של נערה והיא בבית אביה ואחר יטן נטצת טעכורת והיא טעננת ואוטרת הן אروس נתבעתי והארום אמר לא הכרתי בה טימי והיו בני אדם טליין שנתבערה הן שכנה טן אותו נער אבל עדות גטורה לא היה שם ואח'כ גדל הנער והיה בן שנה והיה דומה לאותו הנער שכינה שהכל טליין עליו כך הוא המעשה מביאין אותו לפניו הריני אروسה ושכינה שנחשודה עתו ומאייטין עליהם אם עטד אروسה בדבריו שאמר לא הכרתי בה טימי והכל יודיען שלא نتيיחר עטה אروسה כל עיקר יכו אותו ויעשו בו דין אם הורית ואוטרת בפייה הן אותו שכן אני טעכורת ולא אמרתי טарומי אלא מיראה ואח'כ הודה השכן ואמר טני נתבערה יכו אותו ויעשו בו דין תורה והולד טמור:

יח' וששאלתם רואבן נשא אשה ולא היה לו בנים ובקשה להשיאו אשה אחרת וטילה לו נדוניותה כך הלכה שכלה אשה שטילה

ג

שאלות ותשובות לנאים ז'ל

לבולה מה שעשת עשי אם לא רימה כה ולא אנטה ואERICAה קניין בפני בית דין או שלשה טישראל הם ב'ר והו מחלוקת מחלוקת בנדוניות ותוטטה ובמקרה שכחוכחה אבל נה' זמי טהורית אינה יכולה לטחול ואם מחלוקת אותן אינה מחלוקת ואני יכולה לחזור בנדוניותה.

יט וכן אשה שמת בעלה ויש לה הימנו בנים והלכה ונישאת ולא נכתה כתובתה וטחה לפניהם בעלה השני אין בעלה השני יכול לנבות כתובתה מבניה אם לא היו לה בנים טבעלה הראשון בעלה השני נוכה טן טפון בעלה הראשון ואם טחה ולא נשבעה אין לה אלא חצי כתובתה שלה וכן טי שמת והנitch אשתו ארומה ואחיו היה קטן אין יכול לחלוון אלא משניות עשר שנים ביום אחד ואם הייתה קטנה אינה חולצת עד שתביה שתאי שערות וכן האיש אין חולע עד שייכיא שתי שערות.

כ' ושאלתם אשה שמת בעלה והוא לה טנו בנים ישנה אלטנה וכשעת מיתה אטרה הרוי שטר כתובתי מתנה לפולוני אחר טבניה שנגה כתובת מאחיו כך הוא כיוון שלא נכתה כתובתה בחייב טבניה אין דבירה כלום וכן אם נתנה מתנה לבת שטר כתובתה בשעת מיתה אין דבריה כלום ואם נכתה כתובתה בחייב טבניה תתן לכל טי שתרצה.

כ' ושאלתם אשה אלטנה שפסקה לנכתה בשעת קידושה או בשעת כתובתה ואחר כן לא בקשה ליתן מה שפסקה לבת רצחה תנתן לא רצחה לא תנתן לו כלום בכיד וכן אשה אלטנה שפסקה ליתן לבנה בשעת נישואין חפצים או זהובים ולא רצחה ליתן אין גנבי טנו בכיד ואם היה אביו של נער או של נערה שפסק ליתן להם מה שפסק יתן דין ומתואין טנו בדין ואם מת נוטלת הכת עישור נכסים בין האחים ותנשא בו.

כ' ושאלתם טי שנירש את אשתו והלכה והיתה לאיש אחר ונשא אשה אחרת תחתיה וילדת זו בנות וזה בנים מהו שיתערבו בנים טוחרין להתערב ומותר ליקח בתה לבנו ובנותיו לבניה.

כ' ושאלתם גני שמת והנitch בן או בן בן שנתגירו עטו נכסיו כאבי ועבדי בני חוריין אם היו עברים פקחים נקיין במשיכה ואם היו הבנים לידים והורתם בקרושה הרי הם כישראל לכל הרברים ואין הגוי יורש את הנר ואין הנר יורש את הגוי ואמרו הלוות טן הנר שנתגירו בניו עטו וטח לא יהו לבניו ואם החזיר אין רווח חכמים נהח הימנו ומקשין ורמים בריתא אבריתא והוא אמרין תנא דבי ר' הוועיה בן לוי היה אומר רווח חכמים גות הימנו וטפרקם לא קשייא כאן שהיתה

שאלות ותשובות לנאים זל

הורתו ולידתו שלא בקדושה כאן שהורהו שלא בקדושה ולידתו בקדושה וכיון שהיתה הורתו שלא בקדושה אינו יכול להוציא מיד הוחיק ואע"ג דאטר בכריתא רוח חכמים נזהה הימנו בדין אינו יכול להוציא ומה שאמרו הוחיק בנכסי הנר דוקא בנכסי אבל אם לוה טנו ישראלי כלום והניח לו משכון וסת הגמר ובא ישראל אחר והוחיק בטשכון יכול בעל הטשכון להוציאו מידו דאמרי אטר רבא משכונות של ישראל ביר הנר ובא ישראל אחר והוחיק בו מוציאין אותו מידו מ'ט מעירנה דעת נר פקע ליה שעיבודיה ואטר ר' יוחנן נוי יורש את אביו דבר תורה שני' כי יורשה לעשו ורילטא ישראל מישומד שאינו אלא מהכא כי לבני לוט נהיתה יורשה.

כ"ד ושאלתם עבד שנמצא עם כהנת שלא בדרך תישתייה והנירה כופרת וכטוף הודית כי נילה בגדריה ולא טמא אותה כך הרין אותה נערה מחוללה ואסורה לכחונה לעולם.

כ"ה ושאלתם איש שטענה לוטר אנשי סלו' והאיש כפה לאטר כלל ואין שם עדים מותרת להנשא לאחיו הואל ולא היועדים.

כ"ו ושאלתם שכואה שטבייע הטלך או שלטן או בעל טכם אסור לו לבר ישראל להשבע אבל פלק שטבקיש טמן של בר ישראל דרך חמינות שידע היכן סלוני זה או טנו היכן הפקידו או טי שהוסקד אצלו לא ינד בו לטלך יהא בכך וכך יחרימו לטלך ויענו הקהל Amen ולא ימטו בר ישראל או טנו ביד החטפן והגולן ועוד אטר ר' נח שון אסור לקהlek לקל צדקה טן הגני ומי שקבל טנו אינו רואה סיטן ברכחה לעולם שני' ביביש קצירה תשברנה וננו. (עיין כתישובת הנאים ט' כ"ז). כ"ז ושאלתם אם אמר הלוח נאמן עלי המלוה ועל יורשי אחורי בשני עדיס נוכה بلا שכואה ואס האטין יורשי אחורי עלי ועל יורשי אחורי כשי עדים נתקיים הדבר ואטר ר' שירירא לעולם בעל חוב מאוחר שקדט ונכח מה שנכח לא נכח.

כ"ח ושאלתם טי שנשבע שלא ישתה אין מקדש על הפת ומכדייל על היין ומי שאין לו אלא כוס אחר מקדש על הפת ומניהו אותו הocus ערד שיבריל עליו :

כ"ט ושאלתם טי שנשבע שלא לדבר עם חברו ערד חדש או ערד שנה טהム או לעולם כך ראיינו שאין בנו חסיד בוטן הזה ולא טי שיש בו כה או ראוי שיתיר שכואה אם נשבע עד חדש אחד יקיים שכועתו עד שנה יקיים סתם יקיים לעולם יקיים שנועתו לעולם וכי'ש שאם פירוש שכועתו ואטר איini מדבר עמו לעולם ואס נשבע לבטל מצוה לוכה ואחר כך יקיננה ואס נשבע על אביו ואטו או ת'ח מתירין לו שכועתו:

שאלות ותשובות לנאים ז'ל

ד

לי ושאלתם מי שנשבע לא יכול לחם עיר שיצא טן התקום הזה עד מקום פולני יצא כטו רבע הרוך ולא הניע לאחמו טקום
ושב מותר לו לאכול או עד ישוב יגיע לאחמו טקום אם לא אטר עד
מקום פלו אלא שנצא טרינה זו ויצא כטו אלפיים אלה יצא טן השכועה
או לאו כניל' כיוון שתחלה השכועה עד מקום פולני וראי לא נפטר טשכועתו
עד שניגע לאחמו טקום ואנו לטרין אותה טайдך רתנן עיר הקציר עד
הkcטיר עד המציג אינו אסור אלא עד שניגע וכן שאטר עד שאצא לטקום
פולני אסור עד שניגע לאחמו טקום אבל אם היה שם אונס או שעכו נהר
ולא יצא לילך פטור כדתנן נdry אונסין כיון הדירו חבירו שיأكل עצמו
חליה הוא או חלה בנו או שעכו נהר כשרצה לילך הרי אלו נdry אונסין
ואם לא אטר עד טקום פולני אלא עד שנצא טרינה זו כיוון שניצא
טעיבורה של עיר שהוא שכעים אלה ושידריס פטור רתנן הנדר טן העיר
יותר ליכנס בתחום ואסור ליכנס בעבורו ואטר" בתלמוד מניל דעיבורא
דמתא כתה רמי אמר ר' יוחנן דאטר קרא יהיו בהיות יהושע ביריחו מא
ביריחו אליטא ביריחו והא כתיב זיריחו סגורה וטסונרת עד שיצא קרוב
לאלפים אלה דכתיב ותרותם מחוץ לעיר גנו ואל תהי טיר שבועה בזמן
זה אלא כנון שיש בה התרה כנון התרות שלום בין אדם לאחו והתרת
שבועה שיש בה מחלוקת בקהל כדי שיטיל שלום ביניהם:

לא ושאלתם שומי חנס אם נלקח טנו הפקדון באונס יביא ראייה
שהוא אונס ולא פשע בפקדון ואם לא מצא ראייה ישבע
על הפקדון שלא פשע ושלא שלח ידו בפקדון ושאיתנה ברשותו כי
השלtron אונס ולקח הפקדון מביתו או מרשותו כאונס ולא נתנו לו בידו
והוא ששייטר הפקדון דרך שטירה הידועה לו:

לב ושאלתם מי שנשבע תמיד והוא רגיל בשבועה על כל דבר ודבר
ויספר וישבע ונטליה עליו בשבועה בביד טרינן ליה וכיון
דעתן בשבועה נתרחק ואטר אני נשבע כלל והוא בא ונתיירא טן בשבועה
עכשו היאך הרין כיוון שהוא רגיל בשבועה קידם לנו וכשנתחיזיב בכ"ד
אטרא אני נשבע משבעין אותו:

לינ' ושאלתם שני שותפין שלא נחלקו זה טוח טעולם והם אחים וכל
משא ותנן זה עט זה ואין חלוקה ביניהם כלל והוציא אחר
מהם שטר וביני על שדה אחת כשטו ואטרו לו אחיו כיוון שאין לך טזון
אחר הכל לאטצע כדין אטרו לו אחיו ועליו להביא הראייה כיוון שהשטר
על שטו לבדו איל אחיו כיוון שאין לך בטני עצך טזון אחר שטר זו
ושלה זו לכולנו היא ואם טען זה שהוציא השטר על אחיו שנפלה לו

4 שאלות ותשובות לנואים זל

שדה זו טמוקם כך וכך מצד כך וכי ראה ויקח השדה לו לבדו
שהחוציא מחייבו עליו הראיה:

ליד ושאלתם כל מkeit וטכרכר יש בו אונאה חזע טענדים כהטה וקרקות
והקדשות ר' יהודה אמר אף הטוכר ס'ת יש אונאה
כהטה אם יחוור הטוכר אם לאו אם היה בו שותות וייה הקונה גואל (ל'
ערבי וריל איש טבוחל) חזר ואם לאו אינו חזר.

ליה ושאלתם מי שנפלו עליו לסתים מזווינין ולקחו טנו פקדון של
חייבו אין עליו לשלם ולא عليه להשליך אותו שלא
יאבר יהיה טושׁ וישלם אבל אם הלך טנו או מתקר בליך אין עליו
לשלם ואם חשו ישביעו שאבד ונאנט נלקח טנו באונס ולא טשׁ:
לו ושאלתם רואבן נתן לשמעון צורתא דיהבאה דיןרא איןון ואמר
לשמעון צורתא דכטפים כיון שתבע רואבן לשמעון אמר
לו לא ידעת היכן איןון ולא היכא אתנהתיו אמר ליה רואבן דיןרי
דיהבאה איןון אל לשמעון את אמרת לי צורתא דא כספים איןון אלו
אמרת ליה דיהבאה איןון נטרינוון טפי מן כספה ולית ביןיהם אפילו חד
דיהבאה טשלט שמעון צורתא דכטפים ובשבוע שאין אצלו ולא ידע
היכן איןון ולא רימה את חייבו ולא הודיעו חייב השזה היה.

לייז ושאלתם רואבן נתן לשמעון אלף בשותפות והתנה עליו שיילד
לטוקום פלו' הלך שמעון לאותו טוקום וטצא שם לוי אמר
ליו לשמעון הנה אלף כנגד אלף שלקחת מרואבן ונלכה שניינו לטוקום פלו'
והלך עמו ורואה הרובה שב שמעון לרואבן הודיעו הטעשה כיון שכאו לחלק
את הריווח אל רואבן הריווח כלו שלוי הוא אלולי כספים שלי שהיו בירך
לא היה לוי גותן לך כנגדים ועשה עטך שותפות תשובה אין לרואבן אלא
קרן שלו והריווח כלו לשמעון לפמי שינה שליחות רואבן אלו אבר המטען תמיד
שמעון היה מחוייב בולמי שינה על דעת חייבו ועוד לא קיבל רואבן על עצמו
כל מה שיקח שמעון טמון בשותפות מן אחרים כתו שיקבל הריווח יקבל החסטר.
לזה (זה כתוב עיגן ונחתך טעת גnil שכך הוא) ושאלתם שלשה שותפים
היו ולא היו עתמה בחלוקת רק הנסים עד שיהיו שלשות יחד.

לייט ושאלתם השבועה במצוות הכי אמר אדרוניגנו ר' יש טתיבתא
גאון שמשכיעין במצוות ציריך להשכיע בד' מציאות שהן
מצוות אחת טעבות זו את זו וכן הלכתא והכי אמר ר' נחשון כל בנד
שאין לו ר' כנפים אינו ראוי למצוות ואסור להשבע בו משום קניין עד
שיבו א Kannin שלם טרבע כנפים והמשכע בקניין שלם שבועה גטורה היא
וכתו שנשבע בס' הוא והעובר עליהם טלקיין ועושים בו דין.

ה

שאלות ותשובות לנואנים ז'ל

ט' ומלך או בעל טכט או נוי שאטר לבן ישראל או לקהל חבויו לי יהורי בתורתכם אסור להשביעו ואם נתיראו מן אונס יאטרו לנוין אין בירנו היום שבועה אלא גוירה אולי ינצלו טנוק הטלך.

ט'א ושאלתם רואנן ששגר טפונו לטצרים והיה בידו בצעעה (לשון עיבי הוא והצ' קוראים אותו כמו ר' וקריאתו בדעתם ופיוישו סחורה) לבן ישראל ולא שלח אוחם עס הנויים שלא זה פושע נפלו עליו ליסטים והיו דינרין אל בצעעה בدلוסקפא ולקחו הדרלוסקפא והפשיטהו לשחטו ואטר בלבבו כל מה שלקחו אין לו העלה מידם והזהובים של יהודי נליך עצם ונוצאים להם ועשה כן ונתנו לו ברית והוציאם להם ובא אליו והודיעו כל מה שאירע לו והודה לו שישראל לו חצי הזהובים בשכיל אהבה שבינו לבינו ולא רצח בעל הזהובים בכך ואמר האי מציל עצמו בטפוני לא נניח לו מהם כלום כך ראיינו אם הביא עדים על כל מה שאטר ניצל ואם לא מצא עדים ישבע וישטר וכך ישבע כי הדרלוסקפא נטלה הליסטים ולא בצעעה בה ולא שינוי בה ולא נשתייר עמו מהם כלום ואם תאמיר טפוני שנתנס בידו והצל עצמו בהם לא נתנס בידו אלא אחר שלקחוו ואלו היו הזהובים בידו מוצנע ולא חבירו בהם הליסטים ונתן אותם בידו כדי שניצל היה מציל עצמו בטפון חבירו וחיב בתשלוטין ואם נטל טפונו שותף שלו חצי הזהובים כפשרה ונתפיס הימנו כבר חלק שבועתו ואין עליו שבועה.

ט'ב וישאלתם שני שותפים שהיו אחד מהם נושא ונותן וקנו שירותים וכרכמים וכתבו על שם אחד מהם ליטוף טعن אחד מהם ואמר של אטי הן שנפלו לי טמנה והטמן של אטי הוא עלמי להכיא ראייה כך הרין זה שאטר של אטי הן עליו להביא ראייה דהא אמר רבנן אחד מן האחים שהיה נושא ונותן בתווך הבית והיו אוניות ושטרות יוצאות על שמו : אטר של הם שנפלו לי וחלכה כשמואל אבל הכא כרב הילך שותף זה אם הביא ראייה דבר טפוש טבורר כי אטו נחנה לו הטמן וקנה בהם שירותים וכרכמים הללו טמידין אותם על ידו ואם לאו הרי הם של שנייה .
 ט'ג ושאלתם רואנן ושמעון שותפים והטילו לכיס זה טנה והוסיף רואנן על הקין הראשון טנה בשותפות והליך ועשיו סחורה לטוף יצא חסרון הרבח טן הטמן יכולו באו לפירוש זה טזה מחלוקת יוציא רואנן ק' טנה שהוסיף על הקין שלו כתו שם אותם אם טוביים יקחם טוביים ואם רעים יקח אותם רעים ואם החליף הטלך הטעבע יחוירו על פי תגרין הם ידעו כמה ישוו אותם הכספיים אותו העת ששם אותם רואנן על שמעון ואם היה רואנן מיצר טפוני שהחלף הטעבע יטול עליו עד

שאלות ותשובות לגאנונים ז'ל

עשרה תטניה (ר' ל' שיוי ב' ערב) ואם אמר ראובן לא נטול אלא רעים וכבר נכרתו ואינם נמי נאי יחוزو וישוטו אותם התנרים על אותו העת הראשון ואט התנה עליו מתחילה בשעה ששם אותם אמר ראובן לשטען שאינו הופתני עליך טנה ואם ח' אידע הפסד אין עלי דבר ולא כלום בעיר וקנין אין לו לראות כלום על שטען לפי שהתנה קיבל על עצמו עד כאן.

ט'יד ושאלתם מי שהכח את אשתו טכחות ועשה בה פצעים והכח אותה טכחות גדלות ועשה בה חכורות כך הדין קונסן אותו טפון לפ' כהו ולפי נכסיו ייתן לאשתו ותעשה תה שתרצה וכלבך שלא תתן בטנה חז' מדרעטו ויעשן בינויהם פשרה ואין כופין אותו ליתן גט.
(תש'ו הגאנונים סי' קל'ה)

ט'יה ושאלתם מי שהכח לבוש בגריס דקים ונראה בשרו מהם אסור לו לקרות קיש'oso לאחרים לקרוא קיש'cnnd ט' שהוא ערום.
ט'ז ושאלתם אשח שחבלת בבעלה והוא שחבל את אשתו אם חבל בה בעל טפייה טן מטנו וילקח בו קרקע והבעל אוכל סירות
ואם חיבלה היא בבעלה כתה טפייטה ומה שקנה אשח קנה בעל וא'ת חטיינה בכתובתה ותקרע כתובתה והוא אמרו חכמים ויל' אמר לאדם שישחה עם אשתו אטילו שעה אחת בלבד כתובה והילכה כר' מאיר בהא דאמר רב נחטן אמר שטואל הלכה כר' מאיר בנוריות אלא אם היה כתובתה יתר על כ'ה כספים יקדעה ויעטדנה על כ'ה בלבד שהוא עיקר הכתובה שכיוון שתפסה כתובת אשתו בידו טפנוי שלא ניתנה כתובה לנבות מחייב נעשה דיןנו כתו שאטרנו ואי תפס לא טפקין טיניה ואם לא היו בינויהם עדים צרייכין שכואה וכל החשור על השכואה שכונדו ישבע ויטול.

ט'ז' ושאלתם הנשבע לשוא או לשקר חשור על השכואה לעולם וח'ט ראי חברירא עליה טילתא בתרי שהרי לא מסרין ליה שכואה ריליכא למיטקס על תשובתו רחנן ושכונדו חשור על השכואה כייד אחד שכועת העדות ואחד שכועת הפייסון אrox'יל שלשה הקב'ה שנונאן המדריך אחד כפה ואחדقلب והיודע עדות לחברו ואינו מעיד עליו ורואוה דרכ' מגונה בחכירו ייחידי.

ט'ז' ושאלתם שכיב טרע שכטב כל נכסיו לאחר ולא שיר קרקע כל שהוא אין תנתנו קיימת וכטה הוא משיר אמר רב יהודה כר' פרנסטו ואמר רב נחטן מה טעם אין אדם רשאי שיזולק כל נכסיו ויעטוד ויחזר על הפטחים ואטילו הקדיש לשיטים אין הקדשו הקדש ואם עטד חזר כל זטן שלא שיר ואטילו הפסקי ובאו אחרים והחיזיקו חמם כל

ו

שאלות ותשובות לנאונים זל

וتن שלא שיר אם עטר חmor זהה שאטרו חז"ל הכותב כל נכסי לאשתו לא עשה אסטראוס אין המתן מתנה עד שיכתוב לה כל נכסי אבל אם שיר אין היורשין יכולין להוציא מטנה:

מיט ושאלתם מי שמת והנitch בן ובת והנitch נכxis ותייה הכת ניונת מנכxi אביה טעה יدية לטyi היא עשו עצמה או לאחיה רב ושמואל דאטריו תרוייתו הכת ניונת מנכxi אביה וטעשה יריד לעצמה וכן אשא שנירשה בעלה ולא נתן לה כתובה בעלה חייב בטזונותיה עד שיתן לה סРОטה אחרונה:

כ' למ"ר צמח גאון זל ושאלתם ראותן שנתן כותל שלו לחבירו ועטד השואל וסתרו בנה ועשה בלי שאלה סתם ואחר כך כעט עליו והקניטו בעל הכותל יש לו לסתורה ולכנותה ולוטר לו טהור טה שבנית כך ראיינו ראותן זה משעה שנתן לו רשות לבנות הכותל ובנה הכותל לפניו וסינך על גבו קנאו לו לאותו הכותל והחזק בו ואינו יכול להוציאו פידיו ולא לוטר לו סטור מה שבנית שכך שני נכסים שיש בהם אחירות בכף ובשטר ובחזקה ואטריו עליה בחזקה ט"ל אטר חזקיהו אמר קרא ושובו בעירם אשר חפשם שלש שנים רקתי ה'ט שלא בפניהם אבל בפניהם מלאלתר היה חזקה וישראל זה הרי בנה וסינך בפני חבריו ואין לו רשות להוציא הכותל מחזקתו לעולם ואם בעת שהשאילו כתבו עליו שטר שאלה או העיד עליו ערים שבשאלה שאלו אותו הכותל עד זטן מפושע ועכשי בעט עליו והקניטו יכול לטעות עליו ולערער עליו ולוטר לו סטור מה שבנית על כותל שלי אם נשלם הזטן

שהתנו בינהיים:

כ'יא ושאלתם כל השטרות העולות בערכאות של גוים כשרים הם חזק מניימי נשים ושוררי עבדים אבל שטרות אחרים כגון כונן שטרי חזק וטבר של שדרות וחצרות וחניות כזטן שטוכרו ישראל ולהלכו אצל דיני נשים וכתבו להם זה על זה וחותטין עליהם נשים אם אותם הגוים החתוםים על השטרות נאטנים הם אצל דיניהם כשרים הם אצלינו בערכותם ואם אין הם נאטנים כשם שדייניהם אינם טאמניים אותן כך אנחנו אין טאמניים אותן וב ספה כר הוות אותו לקטיח כתבא דטרסתה הוות מקרי ליה לשני נשים זה שלא בפני זה וכ"ו אבל ניטי נשים ושוררי עבדים אין נאטנים כלל כל דעכד בהו לפ"י שאין בעלי ברית:

כ'יב ושאלתם בני ארם שטליין זחים חסרים ונוטליין שkolין ומולין כסף וגוטליים כספים טכועים העושה כן עושה שתי עביזות אחת טשומ ריבית ואתה טשומ שנגנביין דעת הכריות:

שאלות ותשובות לנואנים זיל

6

נ"נ ושאלתם מי שטת והניח אלטנה ולא הניח שליש כתובתה מי קוכרו
תשובה טקומה של צדקה :

נ"ד ושאלתם מי שהלך למדינת הים ועטר אחד ופונס את אשתו הלכת
כחנן שאטר הניח טוותיו על קרן העכבי שני דברים שאמר
חנן הלכה כתוחה :

נ"ה ושאלתם מי שלא היה להם אלא כום אחד של יין ויש להם שתי
ברכות של אירוסין ושל נישואין אם יכול לבורך שתי
ברכות על אותו כום אם אין שם אלא הוא יברך עליו ואין בכך כלום
וain מברכין ברכבת חתנים אלא בעשרה גודלים ובני חורין וחתןתן הן:
נ"ו ושאלתם רואבן טען על שטעון ק' קנטרין ואמר שטעון יש לי ערים
שלא נשאר לו עלי כלום והם במדינת הים ואני יורע כיון
שאטרתי פרעתני אני מהויב שבועה אלא אין אני רוצה שיצא עלי שם
שבועה בעולם יבואו ערים ויעידו אין לרואבן זה עלי כלום הארץ הדין כך
ראיתי טפייט הרין רואבן שיטתיין ל' יום ואמ לא בא עדי ערד שלשים יום
יתחין שלשים יום אחרים ואמ לא באו יטהיין שלשים יום ואחר צ' יום או יתן
אוישבע שפרע לו ואמ לא רוצה לרואבן שיטהיין ישבע שטעון שפרע ויפטר;
נ"ז ושאלתם נוטlein את השולחן תחילת ואחר כך מברכין אי לא כי אמר
ר' אליעזר כל שאינה מניח פת שליטה על שולחנו אינו
ראה טיטן ברכה לעולם קודם סלוק יפה או אחר סלוק יברך דרך ארץ
לסלוק שולחנו ולרחוב ידים ולברך והוא דאמר ר' אליעזר ה'ג אמר ר'
אליעזר כל שאינו מניח פת שליטה על שולחנו וכו' אם משיר פת לא
יסלק השולחן ואמ אין משיר פת שלחן יסלק :

נ"ח ושאלתם כשנוטרין סעורה טסלקין את השולחן ואח"כ מברכין או
טכרכין ושולחן לפניהם כך מנהג שלנו בשתי ישיבות
בחול מסלקיים את השולחן ונוטlein הידים ואח"כ מברכין בשכת נוטlein
הידים תחילת וטברכין ברכבת המזון ואמרו חזיל אין מזין את השולחן טסקומטו
בליל שכת כדילשנות בין שכת לחול ויש בה נטיר כל הטעיר על שולחנו;
נ"ט ושאלתם מתנת גוי מותרת בשבת על טנת שלא יאטו לישראל
דבר ואמ נתן מעצמו והניחו ערד הערב בכל מותר חוץ מעז'

ונגלי עריות :

ס' ושאלתם בני כפר שיש להם באר או טין חוץ לעיר תוך חומות
שבת מותר לנכרי ישראל להכיא טים בידו ועל כתפו ביום
טוב אבל לא על החט/or וاع"פ שמשנה שנהגו אסור וכ"ש שטחטיר את
החות/or ביום טוב ואסור לעשות כן :

?

שאלות ותשובות לנואנים י'ל

ס"א ושאלתכם הטעיה סלע בשוק ואמר לו חבירו שלי היא חרשה היא נירונית היא של מלך פלוני היא לא יחוינה לו שאין סיטן לטבע ואמר ר' נחמן סלע שנפל מכין שני אנשים לא יחויר ואם יודע

של מי הוא יחויר ובין שלשה לא יחויר (עי' בב' ט צ"ה ב') :

ס"ב ושאלתכם איש היה להו אrosis והנמצא עם חמותו ולוקה בכ"ד ונשבע בתורה שאינו מתיחר עטה לעולם עם חמותו מה הוא שיוציא אrosisתו כך היא הטעיה אrosisתו אינה אסורה ליצאת טנו והוא מותרת לו שלקה בחזקת החיתר והולד מהחותמו מטר או אין חותמו צריכה גט טנו הכא על אחות אשתו לא פטל את אשתו והכא על חותמו לא פטל את אשתו :

ט"ג ושאלתכם מי שקרש אשה קדושים נטריין וארך הזמן ונשתנה הדבר ובא אחר וקידשה אין קדושים תופסין באשת איש ואם בא הריאון ונידרש עצמו שלא משם רע מאותו השני מותר להנשא לשני . ס"ד ושאלתכם טענות שראתה אם צריכה טבילה חותמה או לא כך למדונו רזיל שטענות ומינקה שראו דס הרי הם כאשר נרות וחבות בין לשבעה נקיים בין לטבילה :

ס"ה ושאלתכם רואבן נשא אשה והניחה לו בנדרוניותה קركעות והולד מטנו בן או בת לאחר זטן מט רואבן והניחה קركעות ונטלה אותם האשה כלא שבועה לאחר מיתה רואבן מטה האשה והניחה הכל עטר שטען וקריש בת רואבן הנפטר וכקש להכניטה אטר אביה ראו כמה מוציאי הבת ולא היה שם אחיה הנערה בטהינה אטר לו המתין עד שיבאו אחיה יתן לה אטר להם לאו הלו לב"ר ונתנו לח"ז שליש הקrkעות שהניחה אמרה לאחר זטן מט בן רואבן ועתדה אשתו ליטול כתובתה ואטרה הכל בכתבתי ועתדה אחיהו והכתב בידה ואטרה לא חטול אשת בן רואבן כלום עד שנטול אני חלק שכתנו לי בכ"ד הקהיל שליש הקrkעות יש טן הדין שתיזש הבת את אחיה מפני שטחה אטה ולא נשבעה או נספוך על הכתב שבירה או טכל עד אין לבת כלום א'כ (הוא ר'ת אם כך) כתה שכתבתם בשאייה זו שהkrקעות לאשת רואבן הוקן והם שהכנית אליו בנדרוניותה תחליה או נפלו לה בירושה והרבג ירוע כבירור כיון שמת רואבן נטלה אותם אשתו בלבד שבועה וחזרו בחזקתה ונתרוקנה רשות עצמה ונמתלק הרשות מבעל ויורשו מהם ונוטלחן ואינה צריכת שבועה אלא נוטלחן בלבד שבועה ואפילו הכניטה לו מטלאלים ומט הבעל והרי חזקיתן הייתה נוטלחן בלבד שבועה וכל שכן טקרכע דאמרים טטלאלי ואיתנהו בעיניהם בלבד שבועה ולא עוד אלא אפילו טקרכע משלו

שאלות ותשובות לנואנים ז'ל

בכתובותה בטענה נוטלתן כלל שכואה וכן אט' ייחר לה ארעה בר' פראני נוטלתן כלל שכואה בהר טזרא בסוס בריתא אמרו כלל שכואה בני מטה מחשיא אמרי כשכואה והלכתא כלל שכואה וכ"ש טרקי אלו שהכניתה אוחסן אליו הלך כליה כלל שכואה וכיון שטחה וכח הבן בנה זה ואין לבת עמו כלום ואינה יורשת עמו לא מנכסי האב וכ"ש מנכסי האם ומכל צד אין לבת כלום ואשר אטרות שכתבו לה חזקנין כתוב בשליש הקרקעות ראי לבודוק אחריהם שטאו על דבר אחר סטכו אבל אם הקרקעות לאב הכל ויש לבת עישור נכסים או שטאו סטכו על אטה שהקרקעות שללה שטאו צotta לבת מהם או כלום מהם קורם טיתה ואט לאו כבר טעו ואין לבת עם הבן כלום אבל אם אין השטר טזוי והחזקה הבת בקרקעות שלש שנים רצופים טיזם ליום בסני אחים אין מוציאין טירה והנדוניא אט כטלה ואט לא כטלה או אחד ביותר טשרה אם יש להם פנהג בדבר קצוב לטה ולטגרש לא חנכה האשה אלא כך ונך בין ובטעט לא יעקר הטענה והכל כטענה הטעינה:

ס'ו ושאלתם טי שנשא איש על אשתו כptrצה אחט ולא רצחה אשתו בכך היא טורדת ותצא כלל כתובה דאמר רבא נושא ארם כתה נשים על אשתו והוא דאפשר לטיקם בסיטוקיה וכן האיש הזה אם יש בו כח לקיים שאר כסות ועונה כל דבר בעתו ולא חסר אשתו ראשונה כלל מה שהיתה בעלה עצלה ולא רצחה שתבא עליה היא טורדת ותצא כלל כתובה וכן אויזיל אש רעה כתובתה טרוכה צורתה טרוכה ואלו התנאיין אם לא היה באיש כח שיקיים אותם יוציאו ייתן כתובה:

ס'ז ושאלתם רחל שאמרה לבולה בסני ערים כתובתי ותוספת כתובתי מהול לך אם תחן לי גיטי היום וקנו טירו על כך וחדר יעכט וכתב הגט ושנרו לה עם העדים לטטרו לה ומצאו אותה בירושות אחר וורקו לה אחד טן העדים בטעטר השני וטפחו בחזקה והיא עוטרת נטלתו וורקתו אליהם ואמרה להם אני רוצה לקבלו המתנרשת היא בהא אי לא ומה שטחה לבולה כתובתה טחולת או לא כך ראיינו לנבי גירושין כיון שורקו לה העדים הגט ואטרו לה הרוי ניטך וקבלתו ע"ט שהחזירתו להם ואמרה להם אני רוצה בו אין בדבריה מפשות שאטיילו נפל בארבע אסות שלה היא טנורשתכו כי'ש זו שנפל בחזקה ונפלה בידה ולא היישין לדעתה רק כל אש מהתנרשת בעליך רוחה ואש יצאה לרזונת ושלא לרזונה ומ"ט מתנרשת באותו גט ולنبي כתובה שטחה אותה לבולה כיון שבאמתה שכך אמרה אם תחן לי גיטי היום כתובתי ותוספתית ונדוונית

ח

שאלות ותשובות לנאים זיל

הכל טholesין לך אפטכטה היא אפטכטה לא קニア אלא חיכא דמתעכרא
בכ"ד טומחין דאמירין והלכתא דאפטכטה לא קニア והוא דלא אנים והוא
ר��נו טיניה בכ"ד חשוב אי הו אנט לא קニア ואשתו של יעקב זה אם
לא היה אונסה מחתמו בשעת הatchingה והוא הקניין לפנוי כי'ד חשוב
ווטחה שבאותה הדרינה מחילתה קיימת ואם לאו אין באותה מחילתה
טפש ויש לה לנכות כתובתה ותוספתה ונדרוגיתה טבעלה:

ס"ח ושאלתם טי שטת והניא אשתו טניקה ובא אליה אדם ואמר לה
בתנאי וערדים ערד שתגטור יט טניקות ישא אותה לאשה
זהו אוכל ושותה עטה בתוך יט טnikoth ולא היה דבר רע בינויהם כך
הוא ולא היה דבר רע יותר מה שבא אל טnikoth חבריו יאכל וישתח
עטה ויאטר לה כי יטלאו יט טnikoth ישא אותה לאשה ואסור לעשות
זה הטעשה ואם נעשה יהיה בינויהם הרחקה לא יאכלו ולא ישתו יתר ערד
שתגטור יט טnikoth:

ס'ט ושאלתם טי שנשאasha מה והתנה עטה עד חטשה שניים אם לא
חתעכבר אין לה עליו אל מה שהבניטה עטו בלבד גם
זה תנאי כי הוא דקמני נשאasha מה ושותה עטה עשר שנים ולא ילדה
יוציא ויתן כתובתה שטא לא זכה להבנות טמנה וזה הויל וקבלת עלייה
התנא כי אם אינה מתעכרת ערד ה' שנים טפסdot מה שכטב לה בכתבתה
ואם קנו טמנה התנא כי'ם שווה לתנא טמן הוא וכל תנאי בטמן קי'ם
ואם עברו ה' שנים ולא נתעכרה אין לה טפח שכטב לה כלום:

ע' ושאלתם בשוכתנן המתנה כתוך הכתובה או בשטר אחר צרכין
הערדים לומר לחתן ולהודיעו בשעת קניין טשטט הכתובה
במתנה ואוטרין לי הוי יודע כי מתנה זו שאתה כותב לאשתך למחר אם
נעשית טורדת גוכה כתובתה זו יוצאת אם אוטרין לו כתידה והוא וככל
עליו נוכה ואם לא הודיעו ערדים בכך יכול לומר לא הייתה יודע
שטשטט הכתובה במתנה ולא תגבה אותה האשה וזה המנהג הכל
ארץ ספור.

ע"א ושאלתם אלו נשכין ונוטlein השכיר והגנול והחבל ושכנגד
חשוד על השכונה ובינו גאליך (רי' ופירשו גם כן בלאשון
ערבי) חנוני על פנקטו כיצד לא שיאמר לו כהוב על פנקטו שאתה
חייב לי מאתים וזה אלא אמר לו תן לבני וכו' ואם נסלה בינוים בפירוש
חנוני נשכע ונוטל.

שאלות ותשובות לנואנים ז'

* ע"ב ושאלתם אטר ר' אבא אמר ר' יוחנן טנה לי בידיך אמר לו הן למחר אמר תנהו לי אמר לו טשנה אני ברך פטור נור ואנבי אין חעלם אין יתקצה עלייה ויוקאל (נראה דעתך ויקול) להו אם קולת אין להו קבלי פאן קאר וקאל קולת מזאח או מספאקר גאו קולחו ואן קאל מאקולת האורה מעולם פאנבר הוחזק כפרן הדא בחזרה שהוד ואטא בלי שך אידא קל טשנה אני ברך פליס עלייה אללה שבועת היסת והוא אין יחכם אל שליח צבור אל ספר ויחרום באספה וינאוב אתן: ע"ג ושאלתם אשח שהלכה כתובתה ועטד בעלה וכותב לה כתובה אחרת ומת ונפלה לפני יורשים ומענה ואטרת כתובתי הראשוני היה בה ברך וכן דינרין וזה האחרון אין בה כלום ולא חצי כתובתי הראשונה ולא ידעתי ברך ראיינו כיון שלא מיחה בחיי בעלה אין בדבריה כלום כי ירד בעל השטר על התחרוניה ומי אמר לא היה בטח שאטרת או מחלה לו הכל או שטא אתחפשי צורי.

עד ושאלתם המארט את האשה ולא כתוב לה כתובה והיה נכנס אצלם בעבירה בערים ונדרשה אין נותניין לה כלום ואית יכנסו אותו כשם שקונסין אותו כך קונסין אותה ששניהם היו בעבירה ואם מתריאן שמא הפסיד בתוליה נותר חטשים טלעים שהם טאות כפתחה: ע"ה ושאלתם שנים שקרשו שתי אחיות זה אינו יורע לאיזו קדרש זה אינו יודע לאיזו קידש זה נותר שני ניטין וזה נותר שני נישין מתו האנשים ולזה אח וזה חולץ לשתייהן וזה חולץ לשתייהן לזה אחר ולזה שתים היה היחיד חולץ לשתייהן והשניים אחד חולץ ואחד טיבם ואם קדרטו וככנו אין טוציאין טידם לזה שניסולזה שניים אחיו של זה חולץ לאחת ואחיו של זה חולץ לאחת ואחיו של זה טיבם חולצתו של זה ואחיו של זה טיבם חולצתו של זה קדרטו שנים חולצטו לא יבטו שנים אלא אחד חולץ ואחד טיבם ואם קדרטו וככנו אין טוציאין טידם. ע"ו ושאלתם מי שנירש את אשתו והיתה מעוברת כתה יתחייב ליתן לה פרנסת הولد וטזנותיו או פרנסת האשה וטזנותיה וכטה

* נ hollow העיין נילקה, טוטוליס מומו ז"ר מט עמל צינך וצין זא הטעונך וילמענו לנו לנו היילחי לנו קוילס טו"ד ולחס כודה ולחאל היילמי קלא צוכנת סותלהן הלא טימי ניכנע לו צאמטנט דצליו מוקונליס, הצל לס הועל לנו לנו היילמי דצל זא מעולס היימה טעה סטוק כפלן זהה צפמי מלייס הצל צכל קפק לס הועל מטעה חייני זך חיין עליון הלא צונעתם ליקט ומיין טימטוק הטעונך לגול ק"ט ויחליס צטמו ויקיצ' להען. (ווצי' מעין זא צטומ' צטלי ללק טעל ד' מה"ס קי' ח).

ט

שאלות והשיבות לנאים זיל

שבר טnika פוטקין להחדרש לחדרש או לשנה לפי כבודה או לפחות כבודו ואם היה בשירות או פורש ביום כביה יחויב ליתן ואם אומר אין מה ליתן והוא אומת יש לו יש עלי שבועה או לא כי חזינה לכתה שבר האשה בעי לטיתן מה דחו דהינו בשבר טnika בין פרנסתה לבין יותר על פרנסתה אין רצון לכך קצתה אלא לפחות בשבר טnika בכל עת ועת וכל זמן בין בין רב לטעת לדבר קצתה האשה או כופת אם היה כנה טכירה נתן לה שכורה ומיניקתו רתניא נחרשה האשה או כופת אם היה כנה טכירה נתן לה שכורה ומיניקתו טפנוי הסכנה אלמה שבר טnika בעו לטיתן בין רב לטעת אבל כישני עט הולך וחוז לטיכל דגון חייב עוד ליתן לו טען דחו ליה יותר על שבר אמו ודקה אממת טחדרש לחדרש אם היה ישורי טרינה יתן כל חדרש וחדרש ואי ודרק אממת טחדרש לחדרש אם היה ישורי טרינה יתן כל חדרש וחדרש ואי לא הוא עטה בטהר דרך אממת טפניש בספינה היה בשירות יטמור לה פרנס ויתן כל חדרש וחדרש ובדרך אממת לכבورو או לכבודה כבר פרישנא לה שבר טnika בעי לטיתן ותו לא ואין כאן לכבورو או לכבודה וזה הדבר לכבודו או לכבודה בקבורה והוצאה ואמ אין לו מה יתן והוא אינה צריכה טפייסין לה וטעלין שכורה כרטים וכוחבין עלי שטר ואם היא צריכה יתן לה טן הצדקה כדארין כי הו אותו לקטי דרבא אמר ליהו ניחא לך דלהזנו בניר טן הצדקה ולא אמן אלא דלית אטיד אבל אטיד כסין ליה בעל כORTHIA ונטבן טניה שבר טnika ואי לית ליה טפייסין לה וכותב לה שפה ואי לית לה יתיחב לה טן הצדקה.

עיז ושאלתם אדם שנתרוח ונישא אישת באותו מקומות והוא קרובו האשה מתיראין טנו וישאלין אותו תמיד יש לך אחים יש לך קרובים ואמר להם לא חלה חלי נרול בעערנדול ונטה לטיתה אטר יש לך אחים טה יהיה טן אשתו ענייה אחר טותו בר ראיינו כיון שאמר בחור חליו בעער נרול יש לך אחים נאטן ויש לחוש לדרכו כל ספק איסורה לחומרה באותו עת שאמר יש לך אחים ואמר לו באיזה מקום נאי זה טרינה וטה שטס ומפה שם אביהם ושם אטם ותתין לאחר טותו עד ישעמדו הדבר על אמיתו ואם לא כתוב גם לאשתו קודם שיטות אסורה לינשא עד ישיתכו הדבר.

ע"ח ושאלתם מה הוא שיאמר ישראל לנו שיש לך עבדים סיסח ואני אקנה אותם מך טוהר ואין בך כלום והיתר גמור הוא טפנוי שהם ביד נוי וכורשו ובן אם הביא עברים קטנים או גודלים טארץ אדום ומכרן בארץ ישראל או כחוצה לארץ כשהם ערלים טוהר ואין בכך כלום.

עת ושאלתם عبدال דאותכיה טאריה בחנותיה ו שקל וטרח בטרי ראנשי ונפל עליה שבועה טן דין אית ליה לאישבעה טן דין או לא כך ראיינו דלית ליה ישבעה טאי טעא כיון דאטור רבנן לא

שאלות ותשובות לנאונים ז'ל

אמנו בעברית הוה ליה חשוב על השבועה ולא יכול לאישתו עלי אלא משתבע ההוא שכנרו ישראל בעל דין שלו וشكיל. (ש"ע ש"ד מחד ס"י י"ר).

ס' ושאלתם כי שהפקיד פקרון אצל העבר ואבד מטנו אין עליו לשפט אלא לאחר זמן שיקנה עצמו ויתה לו מה שישלם ואפי שבועה אין טשביעין אותו לפי שאמרו העבר והאשה והקטן פגיעה רעה ואם מינוחו אדונו לנבות חוכו ולישא וליתן חייב אדונו לשפט אותו שאיבר קאמה עבר טנופו.

ס'א ושאלתם רואבן ששאל חמור שפטען לר Cobb עליו למדרינה אחרת ויצאו עליו ליסטים נהרג רואבן ואבר החמור ותבע שפטען דמי החמור טירשו כך וראינו אם יש עדים לשפטען ששאלת מסר החמור לרואבן יש על יורשו לשפט דמי לשפטען רקיע השואל משלם את הכל ופי הכי דושאל חייב בגיןה ואכידה ובשכירות וכשכירות וטהה ואם אין לו עדים שהשאי בחתמו לרואבן בשעת הליכתו לאותו טkom וטעני חירשין שאין יודען אפס בשאללה אם בשכירות ישבעו יורשי רואבן שאין יודען ולא שפטו מטוריישן שבסאייה מסר שפטען הכתמה לטורישו ונאנסה בתוך השאלה ויפטרו בשבועה.

ס'ב ושאלתם רואבן שהקדיש חנותו להוציא ישכירות לערכיו בהכ'ג וגלו הקהיל השכירות ונחנחו לטי שפטען בדיןיהם שאין לו מטה שיתפרנס מותר או אסור אם הטכיתו הקהיל או רובן על דבר שוח הרשות בידם לעשות בחצר גופה מה שהן רוצין כ"ש בשכירותה שלא עדית מבית הכנסת ואטרי לנבי בית הכנסת לא שננו אלא שלט טכרו שבעה טובי העיר בטעד אנשי העיר אבל טכרו שבעה טובי העיר בטעד אנשי העיר אף לרכוסיא מותר והוא פרשא דעתא וכל שנן ליתן השכירות לטי שדן את דיןיהם אם היה כהסתכת הקהיל אין בדבר איסור לא לו ולא להם וש"ע שאינו רוצה ליטול שכירות מן הצבור וטוציא אותם ידי חונתן בלי שכירות תבא עליו ברכה ואין לצבור לכופ אותו ליטול שכר מהם שלשים שיטים הוא עושה להשתכר לפניו קומו על כך כ"ש שכרו הרבה טארן

ס'ג ושאלתם רואבן נכנס לחותה ועשה סעודה וזיטן חבריו לסעודה לאחר ששתו ונשתכרו יצאו כל אחד מהם לביתו לילה ותחוך כך היו שניים יושבים בבתייהם מעלה עד שנתראה להם שפטען ולו עברו על הדרך שאחורי בתיהם ושפטו כתו קולם שפטען ולוי היו נושאין ונוחני בדברים ויצא מפי לוי דבר כפירות ואמר אחד מהם לאכירו שפטעה

ו

שאלות ותשובות לנאים זיל

עכשו מלי דבר כפירות אמר לו הין כטדotta אני שכן הוא למחר ספרו
השנים בקהל לוטר שהיינו יושבין בכתינו עד שנדמה לנו קולם של
שטעון ולוי שהיה עוכרים אחורי הכתים והיו נושאין וגונתני בדרכם ויצא
טפי לוי דבר כפירות שניגרו אחר כך הקהיל לשאול טטעון שנדמה
לשנים. היושבים שהו היה עם לוי ושאלתו אם היה עמו לוי באותו עת
או שדיבר עמו דבר מנוגה ונשבע שטעון שלא היה לוי עמו אלא שהז
חידי הולך לביתו ואף לא שטעתי מטיו דבר כפירות כלל ונחלקו הקהיל
על הוריות דין זה ומה מתייבן אנשים אלו שנדמה לו בבקש טוביינו
שירושנו בעסקים אלו מה שיראה פון השטטים ויקבל שכיר גדול על כך.

תשובה נראהה לי לפה עניות דעתך שאין לך זה חיב כלום בעדות אותן
עדים שהכירו מה שטעון דבעינן עדות ברורה אלא בראשיה
והנראה כדכתב והוא עד או ראה או ידע וגוי וכל אינו לא בכלל ראייה
ולא בכלל ידיעח ואע"פ ששנו חזיל בשלשה דברים אדם טעונה טחביין
בڪול בטראה ברעת לא נאמר דבר זה אלא בדבר איש ואשתו שרגנילין
בזה ותרין זה עט זה אין לחוש שטא אחר בא בלילח להזקק עט חואיל
ומכרת את קולו ואחזוקי איסורה לא מהזקן דאמר סתם קול וטראה טשומ
ערות ותו אמרין האיך סומה מותר באשתו האיך בני אדם טותרין בנשותיהם
בלילח או בטביאת עינא דקלא אלא לנבי חיוב אפסלו טמן אין אדם
מתחיב בעדות שהוא בהכרת קולו כדאטרי והוא ראה או ידע בעדות המתקימת
ראייה בלבד ידיעה וידעה בלבד ראייה הכתוב בדבר ראייה בלבד ידיעת כגון
דאמרי עדים בפנים טנה לנו ידיעת בלבד ראייה כגון דאמרו עדים בפנים
חוודח לו שהוא חייב לו טאות זוז דאמר וצרייך שיאמר אתם עדים וכ"ש
לنبي טלקות ורק"ל טלקות בזטן הזה בטקס טיטה עוטרת שאין מתחיב אלא
בעדות ברורה אבל מה שטעון בנזקם טיטה עוטרת שאין עדים שהוא
לי וזה כי האי דתנן אמר יהודה בן טכאי אוראה בנחתה אם לא הרגמי עד
וזטם להוציא טלבן של צדוקים שהוא אומרים אין הערים זומטן נהרגין עד
שייזטו הנדון אל שטעון בן שטה אראה בנחתה אם לא שפטת דם נקי
שחרוי אחוייל אין העדים זומטן נהרגין עד שייזטו שנייהם טיד קבל עלי
יהודה בן טכאי שאינו טורה הלכה אלא בפני שטעון בן שטה וכל ימי של
יהודה בן טכאי היה משתחח על קברו של אותו הרוג והיה קולי נשטע
כטבורי העם לוטר קולו של הרוג הוא אמר להם יהודה בן טכאי קולי הוא
תדעו למחר מט ואין קולי נשטעת הרי חבורי ואנשי טקומו לא היו מכירין
בין קולו לקול אחר כך אלו העדים יילנדמה להם קולו של לוי זה ולא
היה הוא ועוד שלילה היה ומוקמים מצויין בלילח ושטוא שדר היה

שאלות ותשובות לנואנים ז"

כדרין אמר ר' יהושע בן לוי אסור לאדם שיתן שלום בלילה חישין שמא שדר הוא ושוב שניינו טעדים לאור הנר לאור החלבנה ומשיאן על בת קול ומעשה באחד שעטד על רואש החר ואמר איש פלוני בן איש פלוני מטה ויהלכו ולא מצאו אדם שם והשייאו את אשתו ואטרין בנט' דילטא שדר הוא אמר ר' יהורה אמר שטואל שוראו לו רמות אדם איננו נמי מרטוי דחוו ליה בבואה איננו נמי אית ליה בבואה דחוו ליה בבואה דבבואה ודילטא אית ליה אדר חנינה לטדרני יוחנן בני בבואה אית להו בבואה דבבואה לא אית להו הא לנבי עדות אשה דאקלו בה רכנן שטייעת קול ולאו כלום הוא עד דהוא רמות אדם וכבואה דבבואה אי איבא לטיחש דילטא שדר הוא אפילה ביטמה כי'ש הכא בלילה הוא וכלילה טיקים שכחיה לחובב ללו וזה בדבר חטור דלא אפשר ואייכא לטימר שדר הוא כ"ש ישטעו העדים קלו נושא ונוחן עמו העיד שלא יצא עמו ביצה אלא לוי יצא לעצמו יחידי ולא שטעו מטנו מדבר שום דבר וט'ט אין מתחיב לוי זה שחתת אותו עדות לא הלקאה ולא שום דבר ופטור הוא מכולם ושלומכם ישנא לעד.

פ' ר' ושאלתם טהול ששכח את האיזטיל להכיא אותה טע"ש מהו שיביאנו בשכת לטלנו את התנק כד הוא בני אדם עוטדים כישורה מן ביתו לבית אבי התינוק וטושיטין אותו זה לזה עד שניגעו לחצר אבי התינוק ואם אין שם מרוכין בני אדם והיה המקום רחוק יחוירו חלילה אלו על אלו עד שניגעו לחצר וכן יחוירו הראשונים על האחרונים אסילו ארבעה או חמישה פעמים וכן עושים בפתח בית הכנסת ולט'ת וכן בכל דבר שצרכין לוי עושין سورות שודות.

פ' ה' ושאלתם טפירין נדרים לצורך השבת והיכי דט' כשהיה לה פנאי למשאל טע"ש או טעם אחרים לצורך שבת כגון הא דאמר' באלו נדרים אמרו שהכעל מפир שלא תאכל בשר ולא תשתה יין ולא תחקשט בנדירים כמו צבעוניין ואף נדרים שיש בהם תעונג צורך שבת הין ודוקא שלא היה להם פנאי טע"ש הפטת נדרים בגין הדירות וצרכין להיות אחר מהם חכם ולא טומחה לרבים ואם לא ירע הלכות נדרים ובפתחן אינו צריך להכנים עצמו בדרך והשבועה שנשבע מהם בס'ת ובעשרות הריברות על אחת כתה וכטה.

פ' ז' ושאלתם מי שנדר ואמר עלי ק' דינרין אם אשתח יין שתי שנים ובשעה שנדר לא היו לו אלא חמישים דינרין והעיר על עצו בכך וכך הדין לא חל עליו נדרו לפ' שאין אדם טקדייש דבר שלא בא לעולם ושאיינו ברשותו.

יא

שאלות ותשובות לנאים זל

פ' ז ושאלתך רואנן הוה ליה מטעון ואיירב ליה לוי לעשרה יטם יום שנשלטו העשרה יום שנשלטו העשרה יום שנכח היהת אתיה לוי לשטען בימא דשבטה אמר ליה הא חברך אמר ליה לא שקלנא ליה עד לאפיק שבטה אל לוי שקל ותוב נטריה עד ליל הכה רינה היבי הוי איז'ל דימא דשבטה לא קבעין ביה ב"ד והאי ערבה איבעי ליה לאיתיה נחלה בפניא דעתלי שבטה אי נמי באפיק שבטה בעדנא דיכיל לפיקל מיניה ערבה אחרני. (תשו' הנאים סי' רין)

פ' ח ושאלתך לוי היה בינו ובין חזן הכנסת קטטה ונשבע שלא יעלה לטט' לקרא בה בצעירות עד תטימות השנה מותרין הקהיל שיבו אותו מכת פרדות ויעלה לטט' אי לא או עד שישלים השנה האין הדין טן הדין שיקים שכועתו ולא יעלה כל עיקר עד תטימות השנה ואם הוא וראי לוי יעלה כהן במקומו.

פ' ט ושאלתך כל' חרט שנפל בתוכו שרע יותן יומ אחד בשטש והשבר עלה באחד אלף ואם נפל עבר או שרע לתוכהטקיין אם יש בטקיין אלף בעבר מותר ואם פחות אסור ואם נפל שרע בתוך שמן של חלב מותר להדריך בו בכית הכנסת ואם לתוכ שוטן אחר מותר שרע שנמצא בכל' ריקן אם יכש הוא טהור ואם סרווח יש להלויחת תחתיו עוף שיכש ונפרק טטא הוא דעו שבכל' המשקיין וכל' עסק טמאות צריכין בדיקה ולא להורות סתאות אלא להלך ולדקדק על כל דבר ודבר שרצו והנחש והרים והחלב משערין אותם אחד אלף וטורין וכל' שאר שרצו משערין אותן אחר לחטש מאות ואם היה המשקה סרווח ואפי' יותר טבשעור טמא. שרצו האטורי בתורה אם נפל אחד בכל' חרט ויש בו משקה טערין אותו באחד אלף אם היה השרע אחר אלף מותר והכל' טהור ואם חסר המשקה אלף המשקה והכל' טמא ואסור להדריך טמנו לבית הכנסת וככיתו מותר ואם היה יין מותר לטוכרו לנויים ואין משערין לא בין נסך ולא בחזיר.

צ' ושאלתך רואנן הוציא שטר על שטען מוחוק בעדים ואמר לו פרעתק ישבע רואנן שלא פרע ייטול שוכ טען רואנן בתלואה בלי שטר אלא על פה ואמר לו שטען פרעתק ישבע שטען שפרע ייפטור העיר ר' יוחנן בן ברוקה על הבן שנולד אחר טיתת אביו שנשבע ונוטל.

צ' א ושאלתך האי טאן דאנר חמרא למשען עליה קפיא דחיטי וטען עליה קפיא ופלנא דישער וככל חקלת לחני חיטי ולהני שערוי הו טקליהו חרד ומת חמרא חייב השוכר בדמי חמרא חן או לא

שאלות ותשובות לנאים זיל

כך ראינו שחייב חסוך בדטי החטור שהניפה קשה למשוי והוא היה בתוספת משוי ואי הוסיף נ' קבין על התנאי שביניהם חייב בדטי החטור וזה הכלל כל מה שיזיפט בטשוי יותר על סאך לנמל ולשלשה קבין לחטור סטו ואם חוסיפ יותר על שייעור זה שנתנו חכמים חייב בתשלוטין ציב ושאלתם ראובן היה ליה קרסטון (פי' מאונים בל' ערבו) אתה ליה שמעון ואמר ליה אנר יתיה לי רשקילנא ביה עטוקיא מן

צפרא עד סלנא רימא ייחיכנא לך עשרה זואי בשכירות הדר אתה שמעון כס' שותפא דשמעון וחבן עסקא כלה בלא משקל לבתר תרי יומא אחדרי ליה אל הב עשרה זואי אל לא שkilנא ביה טרי אל ראובן קרסטון דיל' לא אגרתאייה אי לא עכיבת לך הוות מוגרנא ליה מדוכתא אחרית דינה קא אל בעל הקרסטון כיוון שלא שקל ביה שמעון טרי דהוה חייב לאחדורייה ליה וכיוון שלא אהドורי מהויבים עשרה זואי יום ראשון (תש' הגאנונים ישנות פ' ח') :

צ'ג ושאלתם טי שהיה שרווי בין הגוים בשבת ולא היה לו מה יאכל נכנס לבתייהם של גוים ומצאים אוכלם לחם חם וחלב שחלבו אותו חיים ופירות תלושים טן הקרקע ודרך לאכול עתיהם בחול אל סלו' אכול ואכל או שאכל בלתי רשותם ונאמר לו מה אתה עושה בשבת ואמר לעצם עשו וטוהר יפה אמר או לא או יש עליו עונש טן הדין וקנס או לא כניל' כי לא יפה עשה ועובד ופשע הוא בדבר זה שאעס' שענינו נכי שהدلיק את הנר משתחטש לאورو ישראל הא קא תניין בתוסטה כד'א בשאין מכירין אבל מכירו אסור וביש זה שדרך לאכול עתיהם בחול וגט אותה שניו ברבן גטיאל וקנים שהיו באים בספינה ועשה הגוי כבש לירד בו וירדו בו חזקים וause' שהיו מכירין ר'ג או אין דוטח הנר וככש לפת וחלב לפ' שהנר כשהדליקו לעצמו אין בו הופת לאחר ואחוויל נר לאחד נר לטאה ובן הכבש אבל הפט וחלב לא כshawwl אחר אוכל שנים וכל שכן שלשה לפיך זה שהיו מכירין אותו ואכל עתיהם סעדים חרבה חייב להוחירו ואל ישנה באולתו ואם שינוי ראוי להלקותו ולענשו כפי הרואי.

צד' ושאלתם טי שמת ולאחר שלשה חדשים או לאחר שנה הביאו קרוביו עצמותיו אומרים עליו צידוק הדין וקידיש או לא חוי יודע כי קדיש שהוא יתנדל לא מעאו לו עיקר על המת אלא לאחר הטספור או לאחר צידוק הדין שבל מקום שיש שם דברי תורה עוניין אחרים אמר יהא שטיח וכא, וכן הטספור וכן צידוק הדין וזה אם י'ב חדש חוכם ושלדו קיימת ראוי להטספור ולאחר הטספור אומרים קדיש וכן ראוי לעשות

שאלות ותשובות לנאים זל

ופי שלרו תכניות גלו עד שלא צטק ונתרק דתניה ארון העובר מתקום למקומות עומדין עליו בשורה ואוטרין עליו ברכת אלים ותנחותי אלים ותניא אידך אדון העובר ממקום למקום אין עומדין עליו בשורה ואין אוטרין עליו תנחותי אלים וברכת אלים ואטרין קשה לא קשיא כאן שלדו קיימת כאן شيئاً שלדו קיימת ורביר זה תוך שנים עשר חדש אבל לאחר שנים עשר חדש לא אלא רק אטרין ויאמר ח' אל שאל ואל בית הרים אל שאל שלא נספד כהלכה ואל בית הרים על שהמיה את הנבעונים ואטרין אמר דוד שאל פסקו ליה תרייר יורי שתה ולאו ריבר לטספדייה לטנו טנו שאינו ראוי לחספדיו לאחר שנים עשר חדש וכיון שאין הסדר ולא צידוק הדין אין דורך לקידיש וכן מי שנידש כבר אליו או כבר אביו או כבר קרויבו מהו לחדרו ולכנותו או להעמידו כתות שהוא בגיל שרוי לחדרו ולכנותו ואין בכך איסור ומה יש בדבר לאיסור ולא כבוד הוא למת ושתור לעצותיו ומשנה שליטה אלו אוטרין ומצינין על הקברות ואעג רלענין טומאה קאטרין אלו היה בדבר איסור או בזון למת לא היה נעשה ועוד תנן טוהר הטה ר' נחן אוטר בזון לו נפש על נבי קברו או שטא מי שטפקייל על כך שטיע ליה דתניה רשבג אוטר אין עושים נפשות לצדיקים קבריםם (א"ש ציל דבריהם) הם זכרוניהם ולא ידע טעם דבריו דההטם כתו אלו שבזון מצבות נдолות על נבי הפטחים כתו שאתח אוטר ויצב יעקב מצבה על קבורתה כדי שהיא ניכר ואטרין זה קברו של טלוני ואטר רשבג שהצדיקים אין צריכין לבנות דבר שיוכיר שטם לפמי שטם אינו נשכח מכתיב נכויות וטבח טרויות אבל לחדר הקבר שלא יאביד ושיהיו העצמות שטורות יפה עשה ושבר יש לו.

זה ושאלתם טי שנtan בסוף או זהב לצורף לעשות לו צטידים או חלאים ציה ושאלתם טי שנtan בסוף או זהב לצורף לעשות לו צטידים או חלאים ועשה בהם טעה רע כיוון ששב אליו בהם סיפר לו הטעשה אמר לו הצורף לא אלא טעה ידי נתחלפו לך האיך נתחים שטא אשתק השאלתם ונתחלפו לה אם הביא האיש ערים על הצטידים שהם שנtan לו הצורף והוא עשה אותם והם טעה ידיו כי הצורפים יכירו טעה ידי כל אחד ואחד והשלחני יכירם מטבח ומטבע ואטר וזה טעה טלוני חייב הצורף לשלם לטי שנtan לו הכסף או זהב יעשה לו מהם כך וכך ואם לא יצא העריש ישבע הצורף שאינם מעשי ידיו ולא עשה לו טעה רע בכטף או בזהב שנtan ואט עשה לו בחת שום מעשה כאלו גולו דאטר ר' יוחנן כל הנמל את חביו אסילו שוה פרותה כאילו לוקח נשטו טנו שנאטר כן אורחות כל בוצע בצע את נפש בעלי יכח חקל חאטור כתורה ר' דינרין והדינר שיש מעה וחתעה שני פנדיניין וחפנדיין שני איטרין

שאלות ותשובות לנאים ז"

והאיסר שטונה סРОות נמצאת הפריטה לאחר משפטונה באיסר האיטקי כמו שנה' בפס' קידושין בפ' א' פקרישן בפחות טרומה ומשקל הרינר צ'ו שערות ומחצה ומשקל הטעה י'ו שערות טשקל הפניון ח' שערות טשקל האיסר ד' שערות נמצאת הפריטה טשקל חצ'י שערה טן הכספי הטהור שקורין נוקרא נמצא מוחר הבתולה י'ג דרב ותומן ואל אלטנה סתיה דהיב ונצעף וכרכ'ה :

צ'ו לרי' שרירא נאון זיל' וששאלתם בעסק האיש המשוטר הנפטר כלל בנים והניח אשה זוקה לינס ולהלכה אחר יבמה להתייה והוא בטהרא אחורה הלכה אליו להתייה ולא מצאטו ושכח אל טקומה עד שזיטן לה המקום כ'ה אחיו الآخر ונקשו טנו הוקנים שייחלוע לה אמר עד שתתן לו ק' והובים שהניח אחי טרקי ומטלטלי והשייכותו הוקנים שיש לה על אחיך בכתבה יותר טזה ועשוי הוקנים ביניהם פשרה בעשרה זהו' וחילע לה ומחל לה השכועה ותפשה כל מה דשבק לה בעלה ונשאת ואחר כך בא אחיו האחර ובקש יורשת אחיו והוצרכו לשאול.

תשובה לשאלת זו היא ע"פ שאני כדי להסביר אם כך הוא כמו שכתבם לטעלה זה שבא לערער אם לא היה באותו טרינה בשעה שהחליע אחיו את האשה הזאת ומחל לה את השכועה טענתו טענה לפ' שהאשה הזאת לא היה לה טן הרין לחפות טידי כתובתה אלא בשכועה כמו שנינו אין האלטנה נפרעת מנכסים יתומים אלא בשכועה ואם י'ל ה'ט אלטנה ליתומים אבל יבמה לא אטרין כנראה שלחו מתחם איך טלונית בת טלוני קבלית ניטה מידי רבא בר הידא דטקייא וטדי ונדרת ואסורת וג' ובסוף אטרין אמר רבא ההוא ניטה גט יכטן הוה וטלוני זה שכלל עשרה דינין ופטירה טן הכל לא יכול לפוטרה אלא טן טנאחה דיליה אבל טן טנאחה דאהו לאCCI לפטירה ואי אטרת כיון דחלע לה זכה אמרו רבוחינו זיל החולע ליבתו הרי הוא כאחד טן האחים בנחלה וטלוני זה אי ברידא לכון טילתא דלא הוה בטהרא בעידנא דחלע לה ומחל השכועה יכול לטעון ולאוקטיה כתרא ברינא כדאטרין רבנן אמר רב הונא הני כתרי אח' או כתרי שוטפי ראייה להו דינא בחרדי חד טנייהו בהריא לאCCI אידך למיטרליה את לאו בעל דברים מידי את אלא שליחותיהו עבד ובסוח שטעה אטר' לא אטרן אלא דלא ליתיה בטהרא אבל איתיה בטאה טיבעיא ליה לטיטתה כיון דלא הוה פלו' וזה בטאה היה לו טן הרין להשכיעה והאח שקיבל עשרה דינין טמנה אם על טנתה דיליה קיבל כבר זכה ואם יש עדים שאטר ליה בשעת שקבל את הזוהרים וחלע לה שאת פטורה טן היורשים יחויר טלוני זה שחלע חלק טלוני אחיו שעמד

שאלת ותשובות לנאים זיל

עליה ולא רצה לחתירה קודם לכך היה לו פן הדין להשביעה ועכשו כיוון שנשאפת והיא בעולת בעל להשביעה אי אפשר דחוישין שמא מחלוקת הבעל תשבע לשקר והוי הדבר בספק י"ל באמת תשבע ויל לשקר תשבע אבל מצינו בתשובה שאלות ליישיבת הקדושה דהו טמון הטענה בספק וכל טמון הטענה בספק חולקין עליו ותקנו הנאים דיל שהיא הרשות לירושים אם רצוי ישכיעתו ותטול כל מה רכתי בכתובתה ואם לא רצוי יתנו לה חצי כתובתה כך אשא זו איבעי פלו' זה שעד עלייה ניתן לה חצי כתובתה כתיקון הנאים תטול היא החצי והחצי الآخر תטול שליש חלק אחיו שטחל לה השבעה וחלק בן אחיו שהיה עתה בתרינה בשעת שחלה לה הסנDEL וטחל לה השבעה ויטול פלוני זה שתבע אותה בדין השותה הנשאר ואם לא רצה אלא ישכיעתו תשבע ותטול כל כתובתה וכל טענה טמנה שכבר נזונתי מרוב טמון זה כבר קיל דין ליכטה מזונות אלא שלשה חדשים בלבד אלא אם עדיה עמו בדיון טעות זה אינה חייכת אלא שבעה דרבנן בידה ספר חומשיין וינור החזון בישטה וספר חומשיין בידיה שלא אגביה מכתובתה ולא מיד' ולא אפשרה בעלה ערוי ולא אטרא ולא טידי טכל מה דישבק בעל ואפשרו משווה פרוטה ולעילא וח'גנה טיד אמן וכן אנו עושים כשהוא לירינו דין זה ואי בעי פלוני זה שתבעה בדיון קודם וכך אנו עושים בשבא לירינו דין זה ואי בעי פלוני זה שתבעה בדיון שישכיענה יטיל חרם סתם על מאן דידע דישבק אחוה הרישות בידו כלל לא דעתלה בנדון זהה דין אשת המשטר מתיבנות אלא חולצת מדאטר רחמנא להקים לאחיו שם בישראל וזה אינו אחיו ואין טישראל וטה שהרונו מן השיטים כתבתי לכם ושלומכם ישנא.

צ"ח ושאלתם בונרת שקדשה אביה בלבד דעתה ואית דאמריין טשומ עניות בבנות ישראל הוא שלא צאו טמלא ואית בהדרה נשוי וחוויאן לה בקבלה קידושין ואצטביאת ולא איתמנעת וטה דין סהדי אפוטיהון הרי היא טקודשת אפילו העידה אשא אם קרוב נאמני וסהדין סהרי על פוטיהון וכחביין שטר קידושין ואם קדשה שלא מדעתה ושלחה האروس סבלנות ואטרה היא לא ניחא לי בהאי נברא לא צריכה גט טנו ואי שתקה ולא אטרה ולכתר כן אמרה לא תצא טנו אלא כנט ואטרו חיישין

שמע נתרעה בקדושי אביה:

צ"ח ושאלתם הכתיבה בטור אסורה או לא כתיבה בטור גיורתא דרבנן היה ואמור בכתב בטור ואם עברו ועשוי מה שעשו עישוי אלא צריכין הקהל לשפטו ופתחמו על כן מאן דעבר בזה וטכטל גורת דרבנן צ"ט ושאלתם הטנרש את אשתו ולנה עטו בטונדוק בש"א אין צריכה גט ובה"א צריכה גט שני ולאו פונדוק דוקא אלא כשייש

שאלות ותשובות לגאנונים זל

שני עדים שראו שנתיחה עתה בכל מקום שהוא אבל לא נתיחה עתו ואטילו לנו עתה בסונדרוק אין צריכה גט שני דקאמרי' בוגרא מתניתין בשלא ראה שנבעלה ואטרינן אטאי פלייני ביש וביה כגון דaicא עדי יחוּר וליכא עדי ביאה וב'ש סכרי לא אטרינן הן הן עדי יחוּר הן הן עדי ביאה וב'ה סכרי הן הן עדי יחוּר הן הן עדי ביאה שטעין טהא בשלא נתיחה עטו אפי' ב'ה סכרי אין צריכה גט שני אבל ארוסתו אטילו נתיחה עטו אין צריכה גט שני אלא אם יש עדים שראו וראוי שנבעלה כראחני מודים ודאי כשנתגרשה מן האירוסין שאין צריכה מטנו גט שני דכיוּן דאין לך נס בה לא אטרינן הן הן עדי יחוּר הן הן עדי ביאה: ק' וששאלתם. אשה שלילה היא וננה הولد לטנייה אחרת טורת היא להנשא אחר שלשה חדשים ואם הניקח אותו אטילו שעה אחת אסורה היא להנשא עד כדי חדש אלא אם מות הולד מות גטתו אסורה ואטילו נתנה לטנייה אסור אלא אם כן מות ואם גרש אותה בעלה וזה הבן שלשה חדשים ומיאנה להניך אותו כופין אותה על ברחה שתנייק את בנה ואם אין הכלל אותה ולקח בנה טירה וגנתה לטנייה אחרת טורות היא להנשא:

ק"א ויאשאletterם ארם שאידם אשה והלך לאבטניה אחרת ונתארח שם זטן הרינה ושלח אינרת בسؤال שלום וכתב בתוכה אם לא בא באת טהיום ליום פלוני הרי את טורת לכל אדם והגט בתוך האיגרות ולא בא לו מין שקבע לה וטכח האינרת הלכה היא ונשאת לאיש אחר כך ראיינו בודקין חזקנים אותה האינרת אם היה כותב ידו של איש או חותם לטטה בכתב ידו כיון שעבר החוט ונשאת אותו הגט שנשלחה לה עם האינרת ונשאת כשר הוא והבניהם בשרים וטורת לבעלת השני ואם איןו כתב ידו ולא חותם באותה אינרת איינו גט ופסול הוא ואם נשאת תצא והבניהם מן השני ממורים:

ק"ב נשאלתם היא דקאמרי רכנן בנט פשוט הרוחיק את העדים שני שיטים טן הכתב פסול טחות טcean כשר הי' התוטין ד' או ה' עדים ונמצא אחד מהם קרוב או פסול מתקיימת העדות בשאר אבל חתום באמצעות נסלה העדות כליה ואט' חזקיהו טילאהו כלו בקרובים כשר וכי אטר חזקיהו כך על שני שיטים שבין הכתב לעדים ותני בתוספתא שטר שחחתו עליו ה' עדים ונמצא מהם שלשה הראשונים קרובים או פסולים תתקיים השטר וטן הגאנונים שאט' צריכין שני עדים הזרים שיזו רצופים ולא יפסיק בינויהם קרוב או פסול ואם לאו בטל השטר והוא כהורש הנשבר ומהם מי שאמיר בין כך ובין כך תתקיים העדות בשאר

יד

שאלות ותשובות לגאנונים ז'ל

ונקי' הדעת בירושלם לא היו חותמים על השטר. עד שהיו יורעים מין חותם עטחים:

ק'ג ושאלתם ראובן נשא אשה והלך בתרינה אחרה והגיה ושבחה כמה שנים ועטדה אשתו ושנורה שליח קיבל לה הנט טבעלה בא השליח וקבל גט טבעלה ואמר לו השליח אם אתה לוזן כך וכך וחלך לאשתך אני אקרע הנט בא בעלה לאותו ומין שקבע לו השליח ואמר לו הבעל לשlich חן לי הנט ואני אלך לאשתי נתן לו הנט וקרוינו ולא רצח לילך לאשתו והשליח אמר כי רימה אותו הבעל וסבירו אני שליך לאשתו ונטל הנט מטנו וקרוינו וערדים אומרים הבעל והשליח שותפים והיה ביד השליח מטון לבעל והפסיד מטונו הבעל אמר לשlich חן לי הנט ואני מצילך מהפסיד טמוני שהסתורתה ולכך נתן לו הנט עכשוילף מרגע הנט גט. גטור הוא או דלטאו כיון שנקרע נtabטל כך ראיינו כיון ששינגורה האשת שליח קיבל ניטה טבעלה בעדים ואמרה להם היו עלי עדדים שלוני זה מניתי שליח לקליל ניטה טבעלי כיון שננתן לו הבעל הנט ונפל בידו כבר נפסק הדבר בין לבינה כי מינה אותו שליח לקבלה ושמה דבריו דבריה ועשיותו בעשיותה וכי' והתנאי שהחנה השליח על הבעל אחר שנפל הנט ביד השליח ואלו תנאי זה עשה הדבר השליח מדעתו אחר שלקה הנט ואם קיים הבעל התנאי ובא למתרינה ולא נכנס אצל אשתו ורימה את השליח ואמר חן לי הנט הנה באתי ולא נכנס הנט כשר הוא ונפסק הנט בינו לבינה בשעה שבא לידי דעתו ובנן החוא דעתך לדביהו אי לא אתينا טעכשוין עוד שלשים. יום לחיי ניטה אתה הוא ופסקיה מאבראי ואמר חוו דעתינו חוו דעתינו לאו שטיה מתיא וכך אמר שטען לאו שטיה מתיא. ואם כששינגרה השליך היה רב בינה לבינה כלל עדדים ולא קניין ובא הבעל מאבראי ונטל הנט וקרוינו היא אשתו לכל דבר דעתו ובנן השולח נט לאשתו והניע בשליח או שליח אחורי שליח ואיל גט שנחתה לך בטל הוא הרי זה בטל ואם הניע הנט לידך אין יכול לבטלו תיר גט זה בטל הוא או אי אפשר בו דבריו קיימין ובטל הנט אלטאו כי גלי דעתיה או אמר אי אפשר בו בטל גיטה האי נמי כיון דקרו הנט גלי דעתיה ובטליה ואין ביטול גדול טזה וליה ביה משושה בהאי ניטה:

קיד' ושאלתם אדם שאבד לאשתו הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום ובא אחר וקדשה בחוץ שלשים יום מקודשת לשני ואינה צריכה גט טן הראשון ובן אשה שנתארסה ויצא שמה בעיר שהיא מקודשת מהו כניל' אם אכלו ושתיו האיש והאשה ביחיד בעדים ע"ס שלא נתן לה קידושין נטורים אם חור אחר מהם צריכה גט מטנו ובן

שאלות ותשובות לנואנים ז'ל

15

תלתא זמנה ופ"סיה אמר ליה נהי דאהני קטרא דאכוּך לטעמי אב ב"ד
 למיהו נשיא מה דאהני לך לך טair לאחزو ליה מיד רסביר ליה דבר
 חלומות לא טעלין ולא טוירין פגע בית ר' טair בר' יעקב בר קומשי
 אמר עדין ישנו לזה בעולם יהב עיניה בית ונח נפשיה והיינו דאמ' כל
 טקום שנחנו בו עיניהם חכמים או טיתה או עוני והוא רבנן גמליאל קאתני
 לר' שטען בריה אחרים אומרים אילו היה תמורה לא היה קרב אל מאן
 אחרים אל ר' טair אל מיטיהם אנו שותים ושתותם אין אנו מוכרים
 אל הן הין שבקשׁו לעקוּר כבורך וכבוד אביך אל נס אחבתם גם שנאחים
 בטלה פתח ר' אטי אטו טשומ ר' טair אילו היה תמורה לא הזה קרוב.
 א"ר יצחק בר נחמן בר' יצחק אפ"ה דעתו הוא אמר אטו משום ר' טair
 א"ר טair בהרי לא אמר אטר רבה בר רב הונא אין מועד בפני ת"ח וכל שכן
 חנוכהוסורים והט' בפניו אבל שלא בפניו לא עוד שם אמר רב נידל נר מנשה
 אמר שטואל הטספור על המת אי בר אוריאן הו אספריוון ליה בשבאה דאוריתא
 בר אבחן ובר אוריאן ספרין ליה בשבאה דאתניתה דתני באבל רבתי מעשה בר' חנניה
 בן תדרין שיצא [כנו ציל] לתרבות רעה תפסחו לסתים והרגהו וגטצא
 תפוח לאחר שלשה ימים נתנוו בטכਮוריות והניחוו במטטה והכניסוו
 לעיר והיו מקלסין לפניו בכבוד אביו קרא עליו הטקרא זהה ונחתת
 באחריתך ככלות בשרך ושארך ואטרת איך שנאת טופר ולא שטעת
 ל科尔 טורי פרש היה חזר לתחלה הטקרא אטו קראה עליו הטקרא זהה
 כעם לאביו בן בטיל וטפר לילדתו אהותי קראה עליו הטקרא זהה עבר
 לאיש לחם שקר ואחר יטלא פיהו חזע וגוו' ואסור לאשתועיה קט' ערטא
 לשכבא טליה בר טן שבחה דיליה וחנניה ר' נתן אומר סיטן יפה למת
 שנפרען המנו לאחר מיתה בין שהיתה חייה נורחות או שהיו נשטים
 טולפים על מטהו זה סיטן יפה למת שנפרען ממו לאחר מיתה אלמא
 כיון דאיטעט יקירה היה ליה כפורה שיט יקרא לשכבא הוא ואשכחין
 באקראי דהספרא יקרא לשכבא הוא דכר אולח אשת יזבעם בן נכת
 קט' אהיה השילוני לשאוליה עילואי בריח דהוה קצר אל את קוטי לכוי
 לביך בנואך רגליך העירות ומתק הילך וספרו לו כל ישראל וקברו אותו
 כי זה לבדו יבא לירבעם אל קבר ואשכחן בחזקיהו טלק יהודה דכתבי
 וישכב חזקיהו עם אבותיו ויקבר במעלה קברי בית דוד וכבוד עשו לו
 במותו כל יהודה ויושבי ירושלים תיר' וכבוד גדול עשו לו במותו טלמוד
 שיצאו לפניו שלשים וששה אלף חלוצי כתף דברי ר' יהודה אל ר' נחטיה
 והלא לפני אחאב טלק ישראל עשו כן [אלא] הניחו סית על מטהו ואמרו

שאלות ותשובות לנואנים זל

קיים זה כל מה שכתב בזה. תיר חכם שמת הכל קרוביו טלקא דעתך אליך
איטא כקובי הכל קורען עליוהכל חולצין עליו ברחהה וכל הובכה וסתאבל
על אדרם כשר טוחlein לו כל עונתו נשביל כבוד שעשה א'ר שמעון בן פזי א'ר
חוועבן לוי משומ בר קפרא כל הטוריד דמעות על אדר כשר הקב'ה סופרין
וטענן בבית גנוו שנא' גורי ספרות אתה שיטה דעתך בנודרך הלא בספרתיך,
טעשה כר' חנניה בר חנניה שהדריו אכבי בנזיר והביאו לפני ר'ג לירע אם
הגע להביא שתי שערות אם לאו ר' יוסף אומר אם הגע לעונת נדרים אם
לאו איל ר' אל תעטער לבדקני אם קטן אני אהא בשבייל אבא ואם גדול אני
אהא בשבייל עצמו עטער ונשקו על ראשו אמר מובטח אני בזה ישטרוח הלכתה
בישראל לא היו יטיס טוענים עד שהורה הלכה בישראל. עוד שמתניתא ובבעור
תהיה ידאת על פניכם זו כושה לבתמי תחתאו טמטר שהבושא טכיאת
ליידי יראת חטא טיכאן אמרו טיטן יפה לארכם כשהוא ביישן אחרים אומרים
כל שהוא מתחייב לא כמהורה הוא חוטא וכל שאין בו כושת פנים בידע
שלא עטרו אבותיו על הר סיני עוד שם תיר חכם שנכנס אין שואלין
אותו עד שיתיחס רעתו ת"ח שנכנס אין רשאי לשאול עד שתתיחס
רעתו נכנס נטצא צורך עניין שעסוקים בו בדבר הלה לא יהיה קופץ
לתוכך דבריהם עד שידע באיזה עניין הם עוסקים ואם עשה כן על זה נאמר
שבעה דקרים כנולים ושבעה בחכם ותניא ביקור חולים אין לו שייעור סבר
רב יוסף לטימר אין שייעור למתן שכрон אל' פסי וכל טוצאות למתן שכрон
וחתן וחוי זהיר במצויה קלה כחטרוח שאין אתה יודע מתן שכрон שלמצוות
ועונשן של עבירות אלא אמר אבי אסילו גדול אצל קטן רבע אמר אמי'
מאת פעמים ותניא נתי הכי ביקור חולים אין לו שייעור ואסילו גדול בא
אצל קטן אסילו מה פעים ביום ואמר רב אחא בר אבא כל חטבker
את החולה נטול אחר מששים בצערו אמר אבי לרבע ליעול שתין ולוקטו
וטען בתלמיד אחר מטלמיד ר' עקיבא שחלה ולא נכנסו חפטים לבקרו
ונכנס ר' עקיבא וביקורו וכשביל שכבר ורבץ לפניו חייה אל' ר' התייתני
יצא ר' עקיבא ודריש כל שאיןו מבקיר את החולה כאלו שופך דמים כי
אתה רב דיני אמר כל המבקיר את החולה גורם לו שיחיה וכל שאיןו מבקיר
את החולה גורם לו שיטות טאי גרא אלא איתמא כל המבקיר את החולה
טבקש עליו רחמים שיחיה וכל שאיןו מבקיר החולה אין טבקש עליו רחמים
לא שיחיה ולא שיטות. ואמר רב יהודה אמר רב כל המבקיר את החולה
ニצול טרינה של נהינט שנאט' אשרי משכילד אל דל ביום רעה יטלהו
ה' ואין דל אלא חולה שנא' טליה יבענין אי נמי מהא' קראה מדוע ככת
دل בן המלך ואין רעה אלא גהנם שנא' כל סעל ה' לטענהו ביקור מה

שאלות ותשובות לגאנינים זל

16

שכוו כדאמרין אלא מה שכוו בעולם זהה. ה' ישמrhoו ויחיהו ואושר בארע ישמrhoו מיצר הרע וייחיהו מן היטורין ואושר בארע שהיו הכל טכברין אותו ואמר רב כי אמר רב טניין שהקב'ה זו את cholha' shena' ה' יסערנו על ערש דוי ואמר ר' אכין אמר רב טניין שהשכינה שורה לטعلا מראשתי של cholha' shena' ה' יסערנו על ערש דוי ותניא הנכנס לבקר את cholha' לא ישב על נבי המטה ולא על גביכסא ולא על נבי פפסל אלא מטעטף ויושב על נבי קרוקע מפני שהשכינה שרויה לטعلا מטעתו של cholha' א"ר אלכסנדראי אמר ר' חייא בר אבא אין cholha' עוטר מחלין אלא א"כ מחלין לו את כל עונותיו shena' הסולח לכל עוני כי הרופא לכל תחולואיני. ר' התנונא אמר חור לימי עולםיו shena' רוטש בשרי פנויר וישוב לימי עולםיו ואמר ר' אלכסנדרא אמר ר' חייא בר אבא גרוולנס שנעשה לחולה יותר טנס שנעשה לחנינה טישאל ועווריה דאלו והם אש של הריות והכל יכולן לבכotta האבל הבא אש של שטים טיכול לבכotta. א"ר אלכסנדריא אמר ר' חייא בר אבא אמר ריב"ל כיוון שהגיעה קזו של אדם הכל מושלין בו shena' והיה כל מוצאי יהרני רב אמר מהאי קרא דכתבי לטשפטיך עטרו ואמר רבא אמר רב סחורא אמר רב הונא אם רואה אדם שישורין באין עליו ישפש בטעשו shena' נחפשה דרכינו ונחקרה וננו' ישפש בטעשו ולא יצא יתלה בכיטול תורה תלה ולא יצא הן הן ישורין של אהבה shena' את אשר יאהב ה' יוכית ואמר רבא אמר רב סחורא אמר רב הונא כל שהקב'ה חפצ' בו מכברתו כייסורין shena' וה' חפצ' דכאו ה哈利 יכול טפני שלא קכלם עליו טאהבה תיל' אם תשיט אשם נפשו [מה אשם] לרעת אף ישורין לדעת אם קכלם מה שכוו יראה זרע יאריך יטים ולא עוד אלא שתלטטו מתקיים בידו shena' וחפצ' ה' בידו יצליח:

ק'יך וישאלתם שני אחים שהניח להם אביהם ספר נביים אחד עם הארץ ואחר טבין וקורא בו כל ימי חייו ולא דבר לו אחיו כלום. מת זה האיש והניח זה הספר אמר החי לאשת המת תן לי חלקך בו טפני שאחי זל היה קורא בו כל ימי חייו ולא דברתי לו כלום אמרה לו אלטנותו של מת כבר נסוק הדבר בין לבינו ונתן לך שני בנים בחלוקת לך כך ראיינו אם הוציאה אלטנותו של מת שטר בזה הדבר או מצאה עדים יתקיימו דבריה ואם לאו ישבע זה החי שלא היה מהדברים כלום ולא טבר ולא נתן בנתנה לאחיו אלא אמר נתביישתי טahi' ולא נכאיב

לכזו בזה הדבר ועודוזו בחיים ויקח חלקו מן הספר:

ק'ט וישאלתם חרש טומחה וכקי בכל טוהר לישב בכיד ולדורן ולהוכות ולהיכב וטקלין מהריש עדות אי לא וכשר להעדר אי לא

ז

שאלות ותשובות לנואנים זל

ויכל להיות חזן בבית הכנסת ולהוציא את חובים ירי חובתן וערתו כשרה:

ס"י ושאלתכם סומה טשי עניין או באחת טעינו וקורא ושונה מותר לישב בכית דין ולזכות ולהיב איז לא כך ראיינו סומה באחת טעינו כאשר לישב בדיון ולהיב ולזכות ודיננו דין אמרת בזוט שיקבלו לנו עליהם אם נטל רשות מראש ישיבה והוא טומחה ובקי ע"ש שלא קבלו לנו דין דין דארך רב האי מאן דכען לטידין דאילו איתע לא טשלט לינקוט רשותא מדריש גלותא וכשר להיות שליח צבור אבל סומה בשתי עניין סול לישב בדיון עד שייהיו שניהם חכמים יושבים עמו והוא סול להעדר אבל להיות חזן כשר ע"ש שהוא סומה בשתי עניין ולא ראת מאורות טיטו לא יסרום על שטעה אלא הלכה כחכמים שאמרו סומה פורס על שטעה ויורד לפניהם התיבה. (ש"צ ש"ז מה"ה ט"י י"א בשם רב נחנון).

קי"א ושאלתכם אדם שמת כלל בנים והוא לו אח ומת ובשעה שמת נולד לו אח ויצא הולך הוא ורוכבו עד שלא יצא נשמהו של איש מהו שתהא אשתו צריכה להמתין עד שתחולץ מן הולך שנולד בגיל צריכה להמתין עד לחלוץ או ליבם מתנו אבל אם לא הויא ראשו ורוכבו אלא לאחר מיתה אין האשה הזאת צריכה לא לחלוץ ולא ליבם מכיוון שלא היה אחיו בעולטו.

קי"ב ושאלתכם כיצד חילצת מעושת כגון שאמר אני חולץ והכוו נ"ד והביאו אותו הטנדל ונתרנו אותו ברגלו בעל ברחו ובאת היבטה וחילצו נעל ורגלו אם אמר רוצה אני כשרה חילצת טעות היכי דמי כגון שאמרו לו לחלוץ לה והוא תחן לך מאתים זו או אמרו לו לחלוץ לה ואחר כך אתה כונסה ובע"פ שהוא טעות כשרה ויבמה גדרת חילצת בשניה אמר רבא חילצת טעות לעולם כשרה והוא אם אמר רוצה אני ואם לא אמר רוצה אני סוללה וכן הלכה נהנת וחילצת שחילצה מקטן אסורה

לכל עד שיגריל ויחלץ לה חילצת אחרות:

קי"ג ושאלתכם האשה שהיתה צריכה חילצת או יבום ועד שלא נתיבטה או נחלצת מיבטה לא נתרצית ביבם ולא אהכטו ונתרנה לו כספים או זהבים שיחולץ לה הרוי הן של עצמי בלבד או אם התרנו ביניהם האחים ואיל choluz לה ואני נתניס לך כך וכך טון אחינו לעצטך ואמר בפני עדים על מנת כן אני חולץ ונובה מה שהתרנו לו. וכן האשה יגבה מתנה מה שדתנה על עצמה ליתן לו עד שיחולץ לה אבל לא אמר על מנת כך אני חולץ איינו גובה כלום לא מן האשה ולא מן האחים;

קי"ד ושאלתכם הא דארצין מותר להחניף חרשעים בעולם הזה ה'ם לפיטס

שאלות ותשובות לנאים יל

בדרכיס אבל להתניף להם בדין ולעוט להם את הדין ח'ו שאסור לעשות כך ועל העולה בכך אמר הכתוב ערך טרי תשפטו על פני ורשיים תשאו סלה אלא אם הדין מתיירא מהם יטרוש מדינם ואל יدون אותם לנMRI ואם התחיל בדין ונחנלה לו ואטר להם כך דין חייב לדינם שכך היה וזה חווה לא תנוו פפני איש כי הטעט לאלהים הוא והוא דאטרי' דאותו ריאע שהישעה משחקט לו אל תגנה כו בטילי רידיה אבל בטילי רשתיא מותר להתגרות בהם ולענן התגרות ברשעים כעולם הזה אוקיטנא צדיק גמור הוא מותר להתגרות ברשעים לטילי רשתיא אבל צדיק שאיןו גמור אל יביא עצמו לידי סכנה ואלי תגרה אסילו לטילי רשתיא בהם ומיש השעה משחקט לו אסילו צדיק גמור אל יתרג בו.

קטי'ו ושאלתם מי שהוא מנרש את אשתו צריך שנייע לידה הגט אם הניע לידה הרוי הוא גט ואם לאו אין גט שניא' ונגן בירה ושלחנה נביתו ואם יש לה חצר לה לבדה או בית לה לבדה והישליך אצלו בחזירה או בכיתה או בגינטה ואטר לה זה ניטך כאשר שביתה ורשותה בידה שניא' ויקח את כל ארציו טירוכי ירושל' אדים צורה הארץ או מונחת על פס ידו אלא מהו טידו מרטחו שכך שניינו הזורק גט לאשתו והיא כתוך ביתה או כתוך חצורה הרוי זו מנורשת.

קטי'ו ושאלתם טנא לנו ברכת חתניםמן התורה שניא' ויברכו את רבקה ויאמרו לה מלמד שכרכבת חתניםמן התורה ומתניין אפי' אלמנה שניא' ויקח בועז עשרה אנשים.

קיט'ו ושאלתם מי שבליה שטר חובבו ורוי הוא הולך ליטחך כך ראיינו טעטידין עליו עדיט ובא לב'ד והם עושים לו קיום אשר השטר עצמו אין כותבין לו שטר אחר אסילו נטחך בפניהם אלא בנין לב'ד וב'ד עושים לו קיום כיצד טקייטן שטר זה כותבים שטר אחר ואטרים בכך וכך בשכת בכך וכך לירוח פלוני שנת בכך וכך לייצור למניין שאנו טוניין בו כעיר פלוני דיחבא בנهر או על כיפ' ימאניך ב'ד פלו' ופלוי ופלוי' עדיטיהם יכתבו והוקקנו לעדרותן של עדיטים אלו ונמצאת עדותם מכונת וכותבנו לו שטר קיום זה להיות בידו לראה ולזכות ולגבות חובבו מפ' נר ס' בעל חובבו וחותטן עדרותן.

מפתח לתשוכות הגאנונים.

ס"י א' ב' ג' ד' ה' י' לג ל'ח מ"ב מג' ברני שותפיו. י' אשה שנולד בה צער אם חייב לרפאותה. ז' ראובן שלח ביד שמעון ממון ונפלו עליו לסתים. ח' פ' השולה יד בפקדן. ט' ר' יוֹשָׁ נְשַׂתְּפָוּ וְנִשְׁבָּעוּ בְּסֵתֶת שָׁאֵין פּוֹרְשִׁין זוּ מִזְהָה וְגַמְצָא אֶחָד מֵהֶם גַּנְבָּ אֶת חֲבָרוֹ. י"א בְּהִיפּוֹךְ שְׁבוּעָה. י"ב אֵם מוֹתָר לְהַשְׁכֵּר בֵּית לְגַוי בְּחַצְרוֹ. י"ג נ"א שְׁטְרִי מַתְגָּה הָעִילָה בְּעַרְכָּאֹת אֵם מַקְיִימִין אֶתְּמָתָם. י"ד ט"ז ט"ז י"ח י"ט ר' ברני אישות. י"ז ע"ה קיד ברני קדרוטין. כ"א אשה פסקה לבת בשעת קדושה הפצעים ולא רצחה ליתן. כ"ב צ"ט ברני גרוישין. כ"ג גוי שמת והניח בן שנתנאיր עמו מה נעשה בנכתיו ועכדיו. כ"ד עבר שנמצא עם כהנת שלא כדרך תשכיש. כ"ה אשה שפענה פלוני אנטני והאיש כופר. כ"ז ב"ז כ"ח כ"ט ל' לט מ' מ"ז ע"א ע"ט פ"ה צ' ברני שבועה. ל"א ברין שומר חנים. ל"ב במי שנשבע תמיד ונפל עליו שבועה בביד. ל"ד ברין אונאה. ל"ה במי שנפל עליו לסתים מזווין. מ"א דלוסקמא שנטלוהו לסתים. מ"ד מי שהבה אשתו קונסן אותו. ט"ה ברין קדרע. ברין ק"ש מי שלבש בגרים רקים. נ' ראובן נתן כותל שלו לחברו ועמד וסתרו ואח"כ בעס מ"ט הבת ניזנת מנכסי אביה. נ' ראובן נתן כותל שלו לחברו ועמד וסתרו ואח"כ בעס עליו בעל הכותל אם לו רשות לסתורו. נ"ב במי שמלה זוויס חסרים. נ"ג ברין קברורה. נ"ד מי שפרנס לאשת חבעל שהלך למדינת הים. נ"ו ברין טווען ונטען. נ"ז נ"ח ברין גוטלין את השלחן תחלה. נ"ט מחתנת גוי בשבת. ס' אם מוֹתָר להביא מים מבאר מהוז לעיר ביו"ט. ט"א ברין מציאה. ס"ב ברין ארוסה שהתנה נמצאה עם חמותו. ס"ג ברין לעריך ליהודי להחתן משפט הכתוב במתנה. ע"ב ברין משטה אני בר. ע"ג ט' שנאבדה בתובתה. ע"ד המארס את האשה ולא כתב לה בתובה ואח"כ גירושה. ע"ו ט' שנירש אשתו בעודה מעוברת. ע"ז מי שאמר שאין לו אח ובשעת תלוי אמר שיש לו אחים אם נאמן. ע"ח אם מוֹתָר לישראל לומר לנו שיש לו עברים מרתם ואני אקנה אותם מפרק. ט"א בריני שאלה. פ"ב מי שהקדיש הנוטו והשכירות תהיה לבה"ט אם מוֹתָר לשנותו. פ"ג מי שחשדו לא' עפ"י אומדנא בעלמא אם יש ממש בדברים או לא. פ"ד מוחל ששבת האיזמל אם מוֹתָר להביאו בשבת. פ"ה ברין הפרת נדרים לצורך שבת. ט"ז ברין נדר. פ"ז ט' שעירב עכור חברו ותל יומ הפריעון בשבת. פ"ט כל' הויס שנפל בתוכו שרץ. צ"א ברין שכירות חמור למשא והוקף על המשאי אך במשקל שווים. צ"ב ברין שכירות חמם והלב שחלבו אותו יום אם ראוי לקונסנו. צ"ד בעניין צדוק הרין וקדיש. צ"ה ט' שנtan כקס או זהב להם לעשות תכשיטין. צ"ו מושמד שנפמר והניח אשთ זוקחת ליבם. צ"ז דין בוגרת שקדשה אביה. צ"ח ברין כתיבת בהה"ט. ק' קיה דין מניקת. ק"א דין גט בתקד אגרה וקביע זמן ולא בא. ק"ב דין עדים החתוםים בgmt. ק"ג אשה שעשתה שליח לקבל גט מבعلاה. ק"ז טעם אכפה לי שביעים איש למזה שביעים. ק"ז מאקרים מלוקטים מהוריות ומשאר בסכחות. ק"ח ברין ספר נביים שירשו ב' אהם מאביהם. ק"ט הרש מומחה ובקי אם מוֹתָר לישב ברין. ק"י סומא אם מוֹתָר לישב ברין. ק"א מי שנולד לו אח בשעת מיתה קודס שיעא נשמו. ק"ב קי' ג' ברין חוליצה. ק"ר בהא דמותר להחניף לרשעים. קט"ז ברין גט. קט"ז ברין ברכת תניניס. ק"ז ט' שנכחק שטר חובו מה תקנתו.

תקוניים

באשר הצביע יישן גושן וכיהה מזוקן ולא נראה כמה מלות כצורתן ואחר הדרפסה רשותן
נכירות ותקנית אותן פה.

דף 1 ס"מ כלוונן סcliי ל"ל כלומן יטלה: דף 2 ס"ה מלמעט יכו חוטס נ"ז חוטס וינטה
בזה: דף טט' ט"ע מלמעט גס ל"ל גט: דף 9 ט"ס גלת קלחמה נטקה: דף י' ט"ס
מש מסיניין ל"ל חיין: דף י"ב ט"ז כ"ט ח"ט מיזכל: דף 12 ט"ה סמללה ותגוזן ל"ל
עליס טפי כקדות לפ' טסוח לטען עלי: דף י"ג ט"ג מלמעט ומיטטו ל"ל וימליךמו: דף י"ז
סולס ע"ז לבליו לדבליה ל"ל כלבליה: דף ט"ז ט"ז מלמעט זכלי נימול ל"ל וכלי חמל ליש
ニימול ליש: דף 15 ט"ז מלמעט חפטוי ל"ל חפטו: דף 17 ט"ב חפטטו על פני ל"ל
ויפני: דף 18 ט"י מלמעט קל"ז וסח זמכייל ל"ל קמ"לן ולי פכיה: ט"ס קל"ז ל"ל קמ"לן:
דף 19 ט"ה דומדל ל"ל דומדל: דף 20 ט"ז הצל ל"ל הצל: דף ביא ט"מ חילו
ל"ל חילו: בס מלמעט ט"ס פנוכות מיזכל: דף 21 ט"ס טס"ל ל"ל טל"ם ז"ל: דף ב"ג
ט"ס גלייה ל"ל סכיה: שם ט"ע דטוג ל"ל לשוה: דף 23 ט"י ולוח חמלו ל"ל נוח:
בס י"ג לטסיל ל"ל לטסיל: בס 12 מלמעט וכנו עלי נחות ל"ל וודונגי נחות ובסולה
סקמוכס ג"כ: דף ב"ד ט"ו סכיה ל"ל סכיה: דף 24 ט"ז מלמעט טנגע ל"ל טנדע:

ס פ ר
משפטי בדיקת הסכין לרבי יונה זצ"ל

משפטי בדיקת הסכין לרבי יונה זצ"ל

עיקר חכת בדיקת הסכין כישוב הדעת ובכונת הלב כתו שעינינו רואות כי פעמים יבדוק האדם את הסכין ולא יטצאנה סגיטה וכשהוא חזר ובורק פעם שנייה יטצא הפנימה אין זה אלא שלא כיון לבו בראשונה וכיון באחרונה על כן חייב השוחט לפניו לבו מכל מחשבות בעת הבדיקה כדי שיכוון לבו ובכל כחו לבודק יפה וכל שכן שאין לדבר עס בני אדם בשעת הבדיקה ובאשר נברא שחיב השוחט לבודק י"ב בדיקות קודם שחיתה כך חייב לבודק אחר שחיתה שם תמצאה הסכין פגומה לאחר שחיתה הנה שחיתתו סוללה דاطרין בוגטרא הוא עובדא ועובד רב יוספ' הילולא לבירה וטרף רב יוספ' תליסר חיota ואפי' קמיה דאטר שטא בעור נפנס ואטרין התם האי מאן דשחית בהחות רכונות יבודק בין כל חרدا וחדרה התם משום והירוחא יתרה הוא מפני שחיתת רוב הבהמות שלא ישול בהן ספק ולכן חייב השוחט לבודק בין כל חרدا וחדרה י"ב בדיקות ואסור לאדם להכנים עצמו יותר לא אבודק בין שחיתה לשחיתה אלא באחרונה כי בוטח אני בסכין שלא חפנס כלל שם תמצאה הסכין פגומה באחרונה נמצאה פושע פשעה גטורה בשאר הכהנות כזה הפסק יש שני טעמים האחד שאסור לאדם להשחית את מטנוו שנית יש שטא ח'ז' יחש על מטנוו ולא יאמר ולא יגלה הנטיגמה אשר מצא בסכין ויאכיל מרפה לאחרים וכי'ש שאין לו לפשווע ועוד אם פשע חייב לשלם ונמס יש לחוש שטא ח'ז' מהירא מפני בעל הפטון ולא יגלה הנטיגמה ונמצאה זה מהטיא את הרבים באיסור אכילת נבלה ועוד יהיו רוב יטיהם באיסור לטפי שכלה בלילה יהיו מעורבין באיסור ואוכליטים וטן הרגה באותו כלי ועל כן חייב השוחט לבודק הסכין בין כל בהמה ובבהטה כתו שבארנו.

דין סכין של נויים. אחות השוחט בסכין של נויים הרבה אטר קולף טקים שחיתה רבה בר הנוא טריך והלכחה טריך ולקולא ואיכא טאן דפסק כרב לחומרא ט' סכין זה ידוע לנו בן יומו ט' שהגוי חתק בו ביום בשך איסור דאס אינו בן יומו הרי הוא נותן טעם לפנים וטוהר והוצרכו יותר בן משום דקיימת לנו בעז' רטחים כלים של נויים אינם בני יומם אבל הרבה אטר אעפ' שאין בן יומו מצית לאוקטא וכגון שיש שמנינות על הסכין אעפ' שאין בן יומו אסור דכי אטרין נכון טעם לפנים ומותר היט

טשפטי בדיקת הסכין לרבי יונה זצ"ל

בטה שבלווע אבל בשעה שהוא בעין לא שנא בני יותן ולא שנא שאינן בני יותן קולא טקום השחיטה שהרי בלעה טשמניות הסכין וטדיחה כתים פ"ז בית השחיטה ובגטרא מפרש טעטא דטאן טדיח משום דסביר דבר בית השחיטה צוונן היה ולכך צריך הראה טפני שטמניות הסכין עומר ברנסנות השחיטה שאי אפשר שלא יהא שטמניות בדפנו השחיטה כיון שיש שטמניות בסכין ולכך צריך הרהה ומאן דאמר קולא כיון שהסכין דוחק בכח השחיטה ודאי בלע והילכך טדיח כיון דרי אמר בלע דרותח כ"ז דעת הריא' ג' וגאנונים אחרים אבל ר"א ז"ל פסק כרב דאמר קולא טשומ דקייטא לנ' הלכה כרב באיסור טפני שהוא טחטיר ואו"ג דפסק בגטרא בית שחיטה אינו רותח ואינו בלע דאי הו רותח הוילע אבל מכל מקום חם הוא וצריך קליפה דהאי הוילע רותח ולא סני לה בקליפה דהנותן דבר צוונן לחוץ דבר חם לעולם התחתון נובר וככון הבהתה לטטה. ולא סני ליה בקליפה ולא דמי לשוחט את הטרפה דאמירין דבהרחה בצוון סני ליה דהtmp אינו אלא לפ"י שעה ואי אפשר בלא הכי וטיט הקלנו בה אבל סכין של נוים שהוא עוטרת להחותך בו איסור ודאי קליפה צריך.

דין סכין ששחתה בה טרפה. סכין ששחתה בה טרפה פלייני בה רב אחא ורבינה חד אמר טדיחה בצוון והילכתא אפי' בצוון ואי אייכא בלייתא דטרפה לא אמר טדיחה בצוון והילכתא אפי' בצוון ואיינה צריכה הרהה פ"ז ששחת בהטה צריך אלא טכורה בבליתא דטרפה ואיינה צריכה הרהה פ"ז בנד בלוי וניצא טרפה טדיחה לסכין אפי' בצוון או מנקה בטרטוט פ"ז בנד בלוי שכן קורין לאנשים הטלבישן בנדים בלויין סטראוטופין וה"ח לכל דבר קשה ודי לו בכך ואם מנקחו בעור הבהתה יפה הוא שהרי הוא כסטרטוט והאי דתנן סכין ששחתה בה טרפה כיון דתננא סכין של נוים משום דהיתוי אומר כיון דסכין של נוים לא בעי אלא הרהה וסכין ששחתה בה טרפה לא לבעי אפי' הרהה קלין וזה דתניא סכין ששחתה בה טרפה ולא תנא של נוים היתוי אומר כיון דכסcin ששחתה בה טרפה בעי הרהה סכין של נוים לא לבעי הרהה ולא סני בהדרה קלין וטעטא דסcin ששחתה בה טרפה משום שיש בסכין טשמניות הטרפה וכשיישחט ישאר כדוטני השחיטה תלע רטטעס שטמניות ולא טפעם איסור דם דאם כן אפי' ששחת בה כשרה צריכה הרהה ואין כן שם ששחת כשרה טוור לשוחט אחרית בלא הרהה ועוד שהרhom אין יווא אלא במליחה.

דין סכין של ע"ז. סכין של עבודה זורה טוור לשוחט בה טפני שטקלקל הוא ואטור להחותך בה בשר טפני שהוא עוטרת ואט"י הסcin חדש ולא שטשו בדבר של איסור אלא שפצעו בו את האנו

משפטי בדיקת הסכין לרבי יונה צ'יל

אסור ליהנות טנו כיוון דשיטש לפני עז'ו שנא' ולא ידבק בידך טאותה טן החרום הנה אטור אבל טוחר לשחוט בו טנסי שהוא טקלקל ואעס' שחתורתי לשחוט בו פעמים יש שאטור טנסי שהוא מתקן את הכתמתה כנוון שהיא מסוכנת.

מןין לביקורת הסכין מיד חכם טן החורה ר'ל טניין שחיבר אדם להראות סכינו לחכם קודם שישחוט שנאט' ושהחותם כזה ואכלתם פ' בדוק כמו זה שאל ע'ה אמר לישראל שישחטו בסכין שהא בדוק טיד חכם כמו זה שהוא בדוק טידי שאני חכם ומדאטרין זה וראי סכין בדוק היה ולא דבר אחר ועוד אמר רב הונא האי טבחא שלא טר סכיניה קמי חכם משפטין לייה ובא אמר מעבוריין לייה וטבריזין אכשראיה דטרפה הוא ולא סליני כאן שנמצאת סכינו יפה ובאן שלא נמצאת סכינו יפה והרטב'ן זיל אמר מנדרין אותו פ' על שביזה תלמידי חכמים ושהיתם כשירת דאין לאסור השחיטה מפני נdryio והכי אטרין מנדרין לכבוד הרוב והאי בכבוד הוא לו ומאנדרין אותה מטנה שלא יטכינה אפי' לנויים כיון לסכינו פנום ולא חם על בכבוד הרוב אין חטין על טנו. וכהלכה הריא'פ זיל כתוב שטעבירין אותו כלומר שלא יהא טבח לעולם אבל איינו חיב לחוור אחורי אם איינו בפנוי כשבוחת רהא ליכא בזין לת'ח כיוון שאיינו שוחט בפנוי ועוד אמרו רזיל על בדיקת הסכין בטאי בדקיה לה סכינה בטי' בשטsha בנהרදעא בדקיה לה בטיא נסורה בדקיה לה בכשרה אמרי בשורא אבל לה ובשורא בדקיה לה אמר רב פפא צריכה אכשרא ואטוסרא ואתלה רוחתיה.

שלש מדות בסכין אונגרת ומסוכסת ועולה ויורדת. אונגרת לא ישחות בה ואם שחט שחיתתו פטולה פ' אונגרת טשי רוחותיה שיש שני עוקצין לפנימה אחד מכאן ואחד מכאן והפנימה באמצע וכשברוק אדם את הסכין בין בהולכה בין בהובאה מכל צד ורוח הוא מועצא את הפנימה אונגרת מלשון אטיפה פ' שהצפורה נאסתה שם שאינה יכולה לצעת כלל נניית הצפורה בעוקץ מלשון אונגרה בקייז מאכלה שהוא לשון אטיפה.

מסוכסת לא ישחות בה ואם שחט שחיתתו כשרה פ' מסוכסת מעורבת להכשיר ולפסול שם שחט בהולכה או בהובאה כשרה. ואם שחט מצד הפנימה פטולה ולכך קרי לייה מסוכסת מלשון וטיכטמי שהוא כטו וערבותתי. וצריכה שלשה תנאים ואלו הם שיודע בה קורם שחיתה כרי שיזהר מטנה שלא ישחות דרך שהרות שאין הפנימה נכרת בה התנאי השני אין לסכין אלא פנימה אחת ואין נראה אלא טרווה אחת התנאי

משפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

19

אשליishi שתהא הטעינה עומדת בראש הסכין אבל עומדת בacz"ע הסcin אס' טסוכטכת פסולח שטא הוליך והכיא ושהט בסcin פגומה כך דעת רשי' זיל אבל ר'יף והרטב'ן כתבו אעט' שהטעינה עומדת בacz"ע אם העוקץ עופר כלפי הראש כשרה אעט' שהסיטן יורד לתוכו על כוחך כיון שהעוקץ עופר בניגר הסיטן אלא שהסיטן עוכר עליו ונופל בפנימה ואין יכול העוקץ לבועט הסיטן ובשרה.

עליה יורדת כנון שהscin נטוך בטוקום אחד וגבוה בטוקום אחר כנון שהית שטס פגימה גדולה והוחלה העוקצין של פגימת ונשאר scin עליה ויורד כיון שאין שם עוקצין אינה חסוכה פגימת ומותר לשחות בו סcin אס' לכתחלה. בטה הוא אורק scin ששוחטין בה כל שהוא יש טריש כל שהוא ר'ל כל שיש בו גטטריא של הוא וא שם יב וכן מצינו בשאול כשזהו לישראל אטר ושהתמס בו שיש בו טלות כוח שיש בה שנים עשר אצבעות ונ'ב נזרין טוה שנים עשר בדיקות.

משפטי הבדיקה בריאה

סוכה או דבוקה על טי הטענה והלכה נמצאים כללים בשלשה עניינים ומהם יוצאות כתה טאות וסנסנים. הראשון במנין האוגנות. השני בטרכה יוצאה טן הריאה לנוף הבהמה או לשאר הטקומות הטסוכות לה. השלישית בסירכה היוצאה טוקום לפקום בריאה עצמה לפיקד הבודק צרי' שיבדק בשלשות ולדקדק בטעפות על טי טטרותם.

הדין הראשון במנין האוגנות ה' אוניות אית לה לריאה כשהבהמה תלואה ברגליה וסניהם כלפי הבודק שלשה טן היטין ושתיים טן השטאל זולתי שתי האוגנות הנדרלות התחרונות זולתי עינונות דוחרא הנצאת ביטין כרוב הבהמות ואי חסיר מתרתי דשתאלה טרפה אבל אי חסיר מתרת יטינה ואיתה להך עינונותה תטן כתוב הגאון זיל דטשלמת היא וכשרה וכן כתוב הרטב'ן זיל ורעת הרשכ'א לאסור כיון שלא קיימא בדרא דין וטנה בדרכי האוגנים. ואם תאטר הויאל ואי לית לה היאך עינונותה תהשך כאונה להשלים מנין האוגנות יש לפרש לפי שהבהמות חלוקין לשני טין יש שיש להן ויש שאין להן לכך אינה פסלה תשומת חיסור וטשלמת אבל חסרון דשתאלה ע"ג דמשתכי בשטאלה לא טשלמת תשומת שהוא פסולה לה כל שכן שלא טשלמה שלא דרכה לטהור תטן ואי משתקחי תורה עינונותה דורדא רשי' זיל אופר דאמילו חדא לא שאנו בגמרא אלא תשומת דכל הני עוי בריתא הוי אית להו אבל תורה לית להו וטרפה. והגאון זיל הכשירו מטעם דכיוון דאטר מצד יטין דהני עוי

טשפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

בריתא הכי אית ליה ולא טפסלא טשומ יתרה דاشתכח דכל בגין וביני של צד יטין דרא דאוני הו על פני כלו בשאר דרא דאוני דלא משתכח טרפה אלא טנכו אבל טקטא אסילו כתה עינות כשרה דהכى אמר בגטרא אבל בגין וביני טרפה דבזהו מוקטנן ליה לעד שמאל דאי איכא אפי' חדא טרפה דבזהו עד לא משתכח כלל כדאטראן כל היתר גנטול רמי, והחותפות בשם ר' אפרים הכספי מטעם אחר רודאי האי דאטראן בגטרא סבר רבashi לטטרפה בתרי הו אדי חדא כלוי הכى אית ליה ולא הוותה תלי בעוי בריתא ולא הוונב הדבר מהודיש עצם כתו שאינו מהודיש עצמנו ולטסי סברא זו טשטע דאי לית ליה כלל טרפה אך הטענה להכשיר בין אית ליה חרתי בין לית לה כלל וכן אם נמצאו עוד אוניות יתרות על אלו כשרה דלית הלנה כרבא ביורתה והט דקיטא ברא דאוני אבל טנבה אפי' כטרטא דאסא טרפא ואי פחוות אטטרפא דאסא כשרה וכן כתוב הרטבֶן זיל בטהות טכנן אינו חשוב כאונא וכן אם יחסר טני האוניות ואונא קפנה כטרטא דאסא משלמת וחשובה כאונא אעפ"י שנראית מלשון אפי' דה'ה כשהיית פחוות מעלה של הרט ואורחא דטלה נקט שאין דורך שתטצא פחוות טוה אעפ"י כן מצינו לשון אפי' בטלטור דוקא דאשכחין גבי נטילת ידיים בברכות ד' טילין וח"ט הוא לפניו אבל לאחוריו אפי' טיל אינו חזר ומינח טיל הוא דאיו חזר ורכותיה אשכחין בהרבה טקומות בטלטור והריאה דטמיא לאופתה והיא בקעת עצים והרבת לשונות נאמרו בה ואחד מהם דשיעא כאופטה דלית לה חתוכי דאוני וכותב הרטבֶן זיל אם היה ביןיהם כמו עלה של הרט בין בעיקרין בין בטוףן בין באמצעות כדי שהיתה ניכר שהם שתים דבקות מותרת ואי לא חרוי זו חסירה וטריפה וכן נמי אי לא טנברן חתוכי דאוני כלל וכדו ספלה טנברן חתוכי דאוני דילה בחשבון הראוי כשרה ויש אומרים דאי סריכין טעיקרי הוא ועד סוף' הוא מיתני סכינא חריפא וטפיקין להו אי מפקא זיקא חדא היא וטרפה ואי לא כשרה יש אומרים שם נרבכו האוניות בטרכאה וכשהארם גותן אצבעו ביביןן מתפרקת הטרכאה ונעשה שם חיתוך ללא קריית בשר הריאה כשרה דלא דטמיא לאופטה דהא דאטראן כסדרון היינו וביתהו.

הדין השני דין סרכאה היוצאה מן הריאה לנוף הבהטה או לשאר חטקות הסטוכים. לה אונא לדופן כשרה וחתם בחסircאה יוצאה מנב האונא ולדופן אבל מתחתית האונא לדופן טרפה דלאו טקים רביתא הוא וצריך שיחא נסרך ונותר ונאחז כבשך שני הצלעות או לעצם הלבשר דאי הויא סתימה ולא מתפרק אבל בעץ לבדו אין דבוקו יטה וחזק ומתרפרק ולא הו סתימה ויש שאין מתירין עד שהיא נאחז לבשר

משפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

לכדו ודיקינן ליה מטשטעות הלשון טראַא קאמָר והוא דסבִיך בדורפֿן כדאַטְרֵי ודורפֿן סותטהָא ועל זה כתוב הרטבַֿס זיל אַכָּא טַרְיַז זיל טַן האָסְרֵין וְאַנְיַז טַן הַטְּרֵין והיכא דסְרֵיךְ לְגַרְמָא לְבָדָא אָסְטָרְהָרְכָּא זיל וְהַרְאָבְּדָר זיל הגיה עליי דלא אַטְרֵוּ דסְרֵיךְ בְּכָשְׂרָא אֶלְאָ לְטִיעָוָתָא הַיְכָא דְלָא סְכִיךְ כָּלְלָה שְׁחִיאָה מְסֻתְּבָּכָת בְּכָשְׂרָא הַיָּא טְסַחְכָּת שְׁאַזְנָה עַצְם כָּלָא בְּשָׂר וְמַנְהָגִינוּ כְּדַעַת הַרְטְבַֿס זיל להתריר לעצם ולבשר וכל שְׁכַנְן לְכָשָׂר לְכָדוּ אֶבְלָה לא לעצם לְכָדוּ וְהַרְאָבְּדָר זיל כתוב אָךְ אַסְהִיתָה מְכָה בְּדַרְוּן טְכַשְּׁרֵינָן לְהַ בְּעַצְם לְכָדוּ ק'וֹ טָאוֹתָה לְרוֹפָן וְשָׁעַטָּא דְאָוָנוּ לְדוֹרְפֿן דְכָשְׂרָה טְשָׁוָם דְטָקוּם רְבִיחָתָא הוּא כְּרוּבָּעַינָן לְטִימָר קְטַן שְׁמַע מִינָה דְכָלְלָה סְרָכָא הַיּוֹצָאָה טַן הַרְיאָה לְגַוְף חַבְחָתָה וְאַסְרָכָה שְׁלָא בְּטָקוּם רְבִיחָתָא מְרָסָה כְּגַן לְגַרְגָּרָת וְלְשְׁטָנִינָותָא דְגַרְגָּרָת לְחוּזָה וְלְשְׁטָנִינָותָה דְחוֹזָה לְשׁוֹמְנָן הַלְּבָב וְהַוָּא בְּלַשְׁׁוֹן חַכְמִים טְרָפְשָׁא דְלִיבָּא לְקָנָה הַלְּבָב וְהַוָּא חַד מְתַלְתָּא קָנָה דְאַטְרֵוּ וּוְלָל חַד פְּרִישָׁא לְלִיבָּא וְחַד לְקָנָה הַעֲרוֹגָות הַמְּחֻכָּר בְּשִׁידְרָה וְעֲרוֹגָות הַרְיאָה תְּלִיוּוֹת בָּו מִיטִּין הַרְיאָה וְטְשָׁמָאלָח וְהַוָּא שְׁנַחְלָקָו בָּו רְבָּכָ וְשְׁטוֹאָל בְּנַקְבָּתוֹ לְטְרָפְשָׁא דְכְבָרָא וְהַוָּא בְּלַשְׁׁוֹן תּוֹרָה יוֹתְרָת הַכְּבָר וְהַיָּא חַתִּיכָה לְבָנָה סְטוּכָה לְצֹוָר כָּל אֶלְוָה הַטְּקוּתָה אַס נְסָרָכָא הַאוֹתָא אוֹ הַאוֹנָא בָּהָם לָא סְתוּם לְהַ דְכַלְהָו שְׁלָא בְּטָקוּם רְבּוֹתָן נִינְהָו וְלָא טְצִינוּ מַי שְׁנַהְגָה הַיְתָר בְּאַחֲרָטָא טָלוּ אֶלְוָה הַרְטְבַֿז זיל דְלָא טְשָׁוָה חִילָוק בֵּין זֹה וְמַיצְרָה הַחוֹזָה שְׁהַכָּל הַוָּא מְתִיד וְלָא נְהַגָּנוּ כְּמָתוֹ וְמַצְאָתִי נְתַוב בְּשָׁם הַרְבָּב בְּרוּזְלָוִני זיל שְׁשַׁלְתָּו לְטָר יַעֲקָב גְּלָקִי זיל שְׁטַעַנוּ עַלְקָ שְׁאַתָּה מְתִיד אַוְנוּא לְטְרָפְשָׁא דְלִיבָּא וְהַוָּא הַשִּׁיבָּח'וּ אָךְ כְּתָה רְיָאָתָי שְׁאַהֲנוּוֹת מְדוּבָקָות בְּחַלְבָה שְׁכַטְרָפְשָׁא דְלִיבָּא מְרוּב שְׁטָנִינָות הַבְּהַטָּה וְאַגְּוּ מְפָרָקִים אַוְתוּ שָׁוֹטָן טַן הַאוֹנָא וְלָא מְצָאָנוּ בָו שָׂוָם סְרָכָא וּבָזָה אַנְיַ מְכַשְּׁיךְ וְמְתִיד וְחוֹדוּ לוּ הַגְּאָוָנִים עַיְכָ , וְאַוְטָר אַנְיַ שְׁלָא לְכָל אַדְמָ אַטְרֵוּ בַיְ מְאַן חַכִּים לְטַעַבְדָ הַכִּי אֶלְאָ טָר יַעֲקָב דְגָכְרָא דְכָא הַוָּה שְׁיַהְיָה נֹזְהָר לְרַקְדָּק וְלְרָאָות שְׁלָא יַהְא בָּאוֹתוֹ דְכָקָות סְרָכָא וְהַבָּא לְהַוּוֹת כְּנִיְתָן יַתְכָן אַחֲרָנִי נְפִיחָה וּבְחוֹזָה שְׁנַהְגָה בָו אַיְסָר הַגְּאָוָנִים זיל נְתַנוּ בָו שִׁיעָר עַד הַיְכָן נִקְרָא דְרַוְפָּן וְאַטְרֵוּ שְׁחוֹט אַחֲרָנִים נְטַשָּׁךְ עַל רַאֲשִׁי הַצְּלָעוֹת בָּגָם וּבֵין הַחוֹזָה וְהַוָּה הַחוֹט שְׁטָנְקָרִין הַטְּבָחִים עַד אַוְתוֹ הַחוֹט נִקְדָּא דְרוֹפָן וְכָשָׂרָה וּבָנִין כְּתָב ר' גְּרָשָׂום זיל וְצְלָעוֹת קְטָנוֹת שְׁעַטְדוּ כְּמִין גַּם דִּינָן כְּרוֹפָן וּבָנִין הַחוֹזָה הַתּוֹלָה עַל הַצְּלָעוֹת הַחוֹזָה דִּינָנוּ כְּרוֹפָן וְהַיְיָ דְאַסְרֵי סְרָכָא לְשָׁוֹטָן הַחוֹזָה וְלֹאִידְזָן שָׁוֹטָן לֹא תְּקַיְשֵׁי לְךָ הַאֲדִיקָתָא לְזַן חַלְבָה טְהוֹר סְוּתָם אֶלְאָ הַגְּדָלָה עַם אַוְתוֹ הַאֲבָרָכָה כְּעַצְמוֹ כְּגַן שָׁוֹטָן הַרְקִין וְכָיוֹצָא בָו לְסִי שְׁהָוָא טְחוֹבָר בָו וְשָׁוֹכָב עַלְיוֹ תְּמִיד אֶבְלָה רְיָאָשָׁנְקָה וְשָׁוֹטָן הַסְּטוֹר לְהַ סְוֹתְמָה פְּרָטָה שְׁאַזְנָה הַשּׁוֹטָן הַהְוָא מְחוֹכָר לְרְיָאָה וּבָנִין כָּל כִּיזָא כָּזה

משפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

ובן הרין נותן שהרי אPsiilo בחלב טמא ששוכב עליו תמיד אמרינו שאנו סוחם לPsi שאלנו מהודך בו יפה כי'ש זה שאנו עצמו ופעמים ששוכב עליו ופעמים מתרדר מטנו ובשער הריאה שננד חיתוך חאונות דינו כאונות והוא הנראה גם האונות וטראח היוצאת שם לדופן כשרה וause'i שיש מחתירין טנהגנו להתייר וכי משערין בחוט השוה משערין ולא באלאנסון כתו שהאונות הולכות שככל מה שכגדין עוטר במצר החזה וכן טראח הבאה מאונא לדופן שכגדה האונת מותרת ויש אומרים אותה ונכון להחמיר ואם נקב הדופן בגין סטיכת הריאה אילו טניין כלל ולא מחתת רופן רהא אילו טינקב כולי Hai דופן לית לנו בה דלא חשיב ניקבת דופן בהרי טרופות אלא מחתת שניקב הריאה ואין סותמת.

אומה הפטוכה לדופן טרופה וause'i שהדברים הנראים לנו משתת התלמוד דPsi' בדיליכא מה בדופן שני לה בבדיקה בתכו האונים זכרם לבוגה דכי ליכא מה בדופן דלא בדקין לה וטרפה ואי איכא מה בדופן לא טכשוריין לייה אלא בבדיקה אבל בבדיקה מהא מותרת אPsi' שיש צמחים בריאה ולא חשין לקרום שעלה מחתת טכה ויש אומרים שהיה כשרה לנטרו אPsi' בלא בדיקה ואPsi' נמצאת נקבה בשנת פרקה טן הפטחה דאמירין עם פריקתה ניקבה טפנוי שקרומה דק ואחר שהוא נאחז בטכה אי אפשר לקורעו בלא קריעה וכן כחוב הרט זיל. ומצאי כתוב בשם ר' הא' זיל דכי תלין בטכת הרופן ה"ט שיוצאה כל טראח טוקום טכה אבל מתחשת חוץ לה לא טכשוריין לה ויש אומרים שאם יצא רוב הטרוא טן הפטחה וטעות לחוץ הפטחה דכשרה וכן בכל טראח שיוצאה טן טקים בשער וטסול דאולין בתר רוכח כגון אונא ואוטא לדופן או אונא כחזה וכדופן וכיוצא בהן אולין בתר רוכח ונחגנו בדברי הנאון זיל וכחוב הריא' פ' זיל דכי הכי תלין בטכת הדופן הכי נמי תלין בטכת שאר מקומות שטרוכה הריאה בהן כדי חיטור בדופן וכן נראה לי דופן דמהלי שאר מקומות בין דרגלים בדרך דבקות שהטרוא דבוקה שם יש טכה הרגילה להוציאליה ולשלוח סביבותה סבוכות ויש שחולקים עליו ולא אמרו אלא בדופן לPsi שהדורופן קשה להסתבר מחתת ליה שבריאת הילך אמרין שהרי נסרכת מחתת ליה בדופן שהיא קללה וכן להסתבר לה אבל שאר מקומות שהם נוחים להסתבר לריאת כישם שהרייה נוחה להסתבר אליהם חושין שטא מחתת הריאה הוא וטרפה ואם תקשי לך Hai דאמירין הכא שהדורופן קשה הוא להסתבר מחתת ליה שבריאת דאם כן היאך תלין בדיליכא מה בדופן דזה אמרו להחמיר אבל לא להקל וכן נהגו שאין תולין בטכת שאר מקומות כי אם בטכה בדופן כתו

משפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

שכתבנו וSRCא בריאה טן האונה לאומה ומטוכה יוצאה SRCא לדופן קורין אותה SRCא כפולה ונופחן לה אם נמשכת אחר האומה מרותה ואם אחר האונה כשרה היבא הרשב"א זיל משפטן של גאנונים שאם כל האומה מהשלמת האוניות ולמטה דבוק כלו בשנראה בלי סילוש כלל כשרה שכך טראין הדברים שזו דרך בריאותה ואם יש שם פיצול שאין כל חנג כלו דבוק טרפה וכן מתירין שפולי האומה וחיא כשהיא דבוקה מאחריה טקום חכורה בשדרה עד למטה בטרופש הכבך וכבר בא בתלמוד ההפרש שבין אונה לדופן דכשרה בין אותה לדופן דטרפה וטעטא דטלתא דבאן טקום רביתא וכן שלא בטקום רביתא ואטרינן טקום רביתא היכא טקום חתוכי דאוני שם סטוק לצואר כתוצר החלל ונידין שם עם הריאה עם הרוסן וטוטכין תמיד עלייו ולא מסרקה ההוא סתיימה אמרי טקום רביתא ולכך כשרה אבל אומה נרולח שהיא ברוחב החלל ורוחוק טן לדופן ומסרקה ההיא סתוםה מכח דחיפה מצאתי כתוב בשם טזוק הקברך חח לשונו ההיתר לאוניות הטעם לפ"י שהליכת הבאה האוניות דחוקות ורוכחות זו על זו ומגינות ולא שלטי בהו אוירא ומטחטטה והדרה בריא אבל האוניות הנדרילות מתרוקות טן האוניות בהליכת הבאתה ושולם בה אוירא ולא הדרה בריא.

הדין השלישי SRCא היוצאה טקום בריאה עצמה תורה אוני דסרייכי להדרי כסדבן כשרה שלא כסדבן מרות פירושי זיל שלא כסדבן כסין דסרייכן טראשונה לשליישת מפעל ומטה וטוך שענו נוטה לכאנ' חז נוטה לכאנ' הקרום מתרוק ונשאר טשטוע טהא דכסידון הו כל דסרייכן חדא אחברתא אפי' מנכ' לנכ' או מנכ' לחיטוך מתקרי שלא כסדבן שאינו לו דבר שישתו אותו מה הוא מחתוך לחיטוך הסכימטו הגאנונים זיל להכשיר אעפ"י שנסרכו באצעע ובעקין טיפרקי זו טזון דכינן דחרא אחברתא 'היינו' רבייצה ורביעתה וכשהבהמה בחיה אסילו בלי SRCא דחקי בהדרי וכן כתוב הריא"ם זיל בתשובה וכן דעת רבי' האי זיל וכן נהנו היחר על פיחט בכל הטענות אעפ"י שחוויל מנטגט איסור בדבר עד שנסתור אונה לחברתה מתחילה ועד סופה כדי שלא יתפרק בגענון ואסילו SRCא הטושכת מתחילת' חיטוך זו לסוף חיטוך זו באלכסון ונהנו להכשיר אבל מנכ' או טגב לחיטוך נהנו לאיסור טעם שכתבנו ויש אוטרין RCSידון דפכשרין לה דוקא בנפיחת אבל נפשחה לא ודיקין לה טדאטר ובא דלא כסדבן לית להו בדיקותא ולא אמר טופה מכל דהכי הוא דלית בהו בדיקותא הוא כסדבן אית ליה בדיקותא ובדיקת מהא בעיא כיון שנסרכו ולא נהיר דכינן שטפרש

טשפטי בדיקת הריאה לרבי יונה וצ'יל

טעמָא דהַיּוֹנוֹ רְבִיתֵיהוֹ טשפְטָעַ רְבָלָא בְּרִיקָה כְּשָׂרָה וּכְן כְּתָבָ רְכִיָּה האי זֶל וּכְן נְהָנוּ וְלֹא חֲקָשִׁי לְךָ טְלַחְתָּא דְּרָבָא שְׁכָר רְצָחָ לְוָטוֹר דְּלֹא תִּמְרַר דְּשָׁלָא כְּסֶדֶרֶן נְדַקְּנָן לְהָאֵי טְבָצְבָּעָא כְּרְבָּדְקִינָן לְהָהֵטָּמָה לְרוֹפָּן דְּהָתָם חַלְיָן בְּנְקִיבָתָ דְּוָפָּן וּכְשָׂרָה אֲכָל הַכָּא בְּתָרְתִּי אָוְנִי דְּסְטִיכִין שְׁלָא כְּסֶדֶרֶן בְּמַאי חַלְיָן אֵי הַכָּא אֵי אַיְנָקָב טְרָפָה וְאֵין הָאָחָת מְנִינָה עַל חְבָרָתָה דְּאַיִן רְבוֹצָות זוּ עַל זוּ וְלֹכֶר אָמָר וּבָא רְבָשָׁלָא כְּסֶדֶרֶן לִיתְ לִיחְ בְּרִיקָותָא דְּאַפְּלָו לְאֵטְפָּקָא וַיָּקָא טְרָפָה הַיְלָכָד בְּכֶסֶידָרָן אַפְּיָי בְּלֹא בְּדִיקָה אָוְנָא לְאוֹתָה הָטְמָה רְשִׁי זֶל הַכְּשִׂירָה בְּשָׁם וּבָוּ וְאָמָר לֹא טְצִינוּ אָוֹתָא בְּתַלְטוֹד רְכָכָלָל הַיְתָר אָוְנִי הִיא וְעוֹד כְּתָב וְלִי בְּשִׁכְלָל שְׁוֹטִים אַלְוּ שְׁקוּרָין לְהָאָתָה נְאָכָל שָׁם אָוֹנְתִּינוּ וַיְשַׁ אָוֹטָרִין מְשֻׁוּם דְּלֹא אָמָר רְכָא אַלְוּ אָוְנִי דְּסְטִיכִין לְהַדְּרִי אֲכָל אָוֹתָה לֹא פְּרָשָׁו וְאֵין לְנוּ אַלְוּ מָה שְׁטָנוֹ חֹזֶל וּבָנְ דִּיעַת רְבִי יַעֲקֹב זֶל שְׁלָא הַכְּשִׂירָוּ אַלְוּ אָוְנִי דְּסְטִיכִין אַעֲגָנָ דְּאוֹתָא לֹא הַוּכָרָה בְּגַטְרִי כָּלָל וְרָאִי לֹא הַוּכָרָה בְּשָׁם אָוֹתָה אֲכָל בְּכָלָל אָוְנָא לִיחְאָ דְּרִיאָחָ טְקָרִי כְּדָאַטְרִינָן הָאֵ אָוְנִי אִיתָה לְרִיאָה וְאָס אִתָּא נִינָהוּ שְׁבָעָה אַלְוּ דְּלָאוּטִי קְרִיָּה וְלֹאָוְנִי אָוְנִי וְאַעֲגָפִי שְׁכָךְ הוּא בְּדָבְרֵי רְבִי שָׁאן אָוֹטָא בְּכָלָל אָוְנִי דְּאוֹתָיִ רִיאָה טְקָרִיא טשפְטָעַ טִיהָא הַלְכָה לְטַעַשָּׁה בְּדָבְרֵי רְשִׁי שְׁהָסְכִּים עַמְּהַטְּיָרִין דְּהָא טָעַמָּא דְּטְלַחְתָּא טְשֻׁוּם דְּהַיּוֹנוֹ רְבִיתֵיהוֹ וְאָוְנָא לְאוֹתָה דְּסְטִיכִין נְפִי טְהָהִיא טָעַמָּא מְתַכְשָׂרָה דְּהָא הַיּוֹנוֹ רְבִיתָא וְרְבִיעַתָּה וְתִמְדִחְן שְׁוֹכְבָתָ זֶל בְּצָרָ זֶל אַפְּיָי בְּלֹא סְרָכָה וְתָהָ שְׁהָוָכִיר רְבָא אָוְנִי לְבָדָר וְלֹא אָמָר אַוְתָא אוּ רִיאָה דְּטָרִיכָן כְּסֶדֶרֶן כְּשָׂרָה וְכַיְשָׁ אָוְנִי הָא קָא יַהְבָּ רְשִׁי זֶל טָעַמָּא לְהַכִּין אָוֹתָה וְלְכָעָרָא דְּעַיקָּרָא דְּטַלְתָּא דְּרָבָא לֹא שְׁטָעַין הַכְּשִׂירָה כְּסֶדֶרֶן אַלְוּ כָּחָ דְּאִיסְטוֹרָא קְטִילָא דְּאוֹנִי דְּסְרִיכָן שְׁלָא כְּסֶדֶרֶן טְרָפָה שְׁלָא תָאָמָר כַּיּוֹן שְׁעוּמְדָת בְּטִיעַר הַחוֹזָה וְאֵין עֲשֹׂוֹת לְהַתְנוּעָה וְלְהַתְפָּרָק זֶל מְזוּ כָּל כָּךְ לֹא תְּסִסְול לְעוֹלָם אֲכָל אָוֹתָה לְאָוְנָא שְׁלָא כְּסֶדֶרֶן לֹא אִיצְטְּרִיכָה לְיהָ לְרָבָא לְטַנְקָט כַּיּוֹן דְּאוֹתָה כְּטַרְחָב הִיא עֲוֹמְדָת קָצָת וְנִסְרָכָת לְאָוְנָא שְׁלָא כְּסֶדֶרֶן הָאֵי וְדָאֵי טְרָפָה וּכְבָר נְהָנוּ לְהַתִּיר בְּדָבְרֵי רְשִׁי זֶל וּבַיִן אָוְנָא לְאוֹתָה בַּיִן אָוְנָא לְאָוְנָא מְנַבֵּל נְגַב אוּ מְנַבֵּל לְחַיְתוֹרָ טְרָפָה וּכְן נְהָנוּ לְהַחֲמֵר טְשָׁסְוָלִי לְשָׁפָולִי אֵי נְמִי טְשָׁפְולִי לְחַתּוֹךְ דְּטְשָׁפְקָא לְנֵן שְׁמָא טָן הַגְּבָה הִיא בָּאָה עַד דְּנַפְחִינָן לְהָ וּבְנַפְחָה יַחֲבֹר אֵס הִיא מְנַבֵּל אוּ מְחַיְתוֹךְ וְעַיְנִינָותָא דְּרוֹדָא כְּתָב הַגְּנוֹן זֶל דְּכָל הַיְכָא דְּסְרִיכָה וְאַטְיָלוּ לְכִיס שְׁלָה טְרָפָה דְּלֹא הַכְּשִׂירָוּ אַלְוּ בְּאָוְנִי דְּכִיּוֹן דְּהַיּוֹנָא רְבִיתָא כָּל חַרָּא וְחַדָּא מְנִינָה עַל חְבָרָתָה אֲכָל עַיְנִינָותָא דְּוּדָא זֶל אֵין לְהָ מְקוּם כְּשָׂרָות לְסְרָכָה דְּכָלָהוּ שְׁלָא כְּסֶדֶרֶן הָוּה אַצְלָה וְעוֹד מְצָאתִי כְּתוּב טשפוּ שְׁהָיָה מְתִיר בְּשָׁהְיָא דְּבוּקָה מְצָרָ אַחֲרָ וְהַהָּ נְמִי אֵס סְרִיכָן תָּרְתִּי עַיְנִינָותָא אַהֲרָנִי טְרָפָה וְהָא שְׁלָא הַוּכְרִוּ הַכְּשִׂירָ

משפטי בדיקת הריאה לרבי יונה צ'יל

כదין אלא באוני אומר אני אחר שהכחיזו תורה או תלמיד עוניותו קורא אני אותו דרא דאוני ודין אחד להם ואם דבוקה בכיס שלו בלא פילוש נעשה טעה על פי הראב"ד זיל להתיירוסרכה תלואה באונה או באומה יש מן הנאים שאוסרין אותה ומטר רב יהודאי ורב נתרוגאי אוסרין אותה וקורין לה סרכה בת יוטא אבל הראב"ד זיל תמיד אותה כי טרכה כשםה כן היא רטשטע שנסרכת שנייה ראשיה וכיון שאינה נסרכת כי אם הצד אחד אינה סרכא וכשרה והרטב"ס זיל קורא לאוסרין מצלים מטוגנים של ישראל וצרכיה נפיחה וננהנו עבשו להתייה אפילו ללא נפיחה וצריך לעיין אם נטצת סרכא תלואה באומה וכגンドו טיטן כדופן ואומר הבודק ברי לי שלא הייתה דבוקה בשעת שבדקתה שעד אחד נאטן באיסורין ואפילו בשחיתות שכחמה בחיה בחקות איסור עומדת ב"ש אחר שחיטה שעומדת בחיתר שהיא נאטן עד ונראה לי לדון ולהורות אחר שלפי הגטרא אפי' אוטא הסטוכה לדופן בבדיקה טני לה ולזאת שלא מצאנוו סטוכה בדיין הוא שיפסק לה בבדיקה ונכשרות וסרכה שהיא נדבקת טעת ולהריה מתפרקת וניטחה נהנו בהרבה טקומות שיטשטש בה הבודק באצבעותיו טעת ואם הם ניטחות ונשפטות בשורה שריין הן ואעפ"י שם נדבקות ולא חישין שטא סרכא בת ימא או יומים היא ודעך זה קבלה היא בידם ובטי רב ואומר כי אם יהיה סרכא כל עוד שיד הבודק טיטשטש מה יתחזק ויתקשה ושוב כתו יתר ואם היה ריר יהיה ניטוח לאלתר ובכאן לא נהנו כן ולא נכון לעשות כן כי הסרכא היום הראשון שנתהו לא היה כי אם ריר וטעט טעת היא מתקשה וכל סרכא מן הריר היא באה ועוד חשש למשטחים שאפשר שייעקר ראהה אחר שלא לדעת וירצה להם שכבר ניטחה כי שניאות טי יבין ואני השם מנתרות נקי נס מודים חזוק עברך ולא לטשלו כי וגוטר.

וטעם פסול הסדרוכות דעת רשי זיל והראשונים כתבו לפ"י שאין סרכא بلا נקב וכדיטשטע לנ מדאטרי רלא דמי תורה אוני דסריין אהדי לריאה הסטוכה לדופן דאלו והם אי סלקא סרכא מהמת נקב דופן לית לנ בה אבל הכא איןקייב האי טרפה אלא מהמת הוא שעלהה סרכא זו ונסתבכה בטקים אחר והוה לי הרייה שניקבה הלכך שלא כదין דזו נטה לבאן וזו נטה לבאן סוף הקורים לחטפרק וייחנלה הנקב אבל כదין הוילך וחזק הוא בכל עת וכailleו אין שם נקב דמי ולא תקשי לך הא דקיילן קרים שעלה מהמת מכיה בריאה שאינו קרים דלאו כלל הוא גבי סתיימה אחרת עם הקרים כראמיין ריאה שניקבה ודופן סותמתה בשורה ולפי זו שטה ראוי לטסול אף מהיתוך לחיזוק דסריין

כג

טשפט בדיקת הריאת לרבי יונה זצ"ל

בשבולי דאונו טשומ דאיין דבקות יפה ואפלו כדרלקא סרכא **באטען האוטות** באלאנסן דאין זו סתיימה חזקה דבשביל זה מרפין אומא לדופן טפנוי שעוטרת ברוחב החלל ויתפרק ולא ישאר סתיימה אלא מחתת נקב בלבד ואין סותם וסרכא תלואה נ'כ פוטלת לפי שטה זו דמחמת נקב סלקא בלבד ואין לה דביבות המניין עליה וכבר כתבנו טנהגנו בכל אלו הטריות. והתויפחות כתבו דוראי יש סרכא בלבד נקב דטעמים שעולה מחתת ליחות וחטיפות הטעום וטעם פסולתה ישלא כסדרן לפי שחוושין שטוק נגען הבהטה טושכת הסרכא וסופה לינקוב להתרחק בריאת בקריעת הקром וכל העומר לינקב כנקוב דמי ואומרים אותה טעה עע"י שנשחט קודם טרока שכן דרך הטריות כל שעלה בה דבר שעמידה ליטרף מחתתו וקדים ושחטה לא הויל כדאמירין ברוסתה זהרא טקלא קל אכל כסדרן אין סוף הקром להתרחק ואם נתפרדו זו טזו בנהת הם נפרדות ולא יעשה נקב בפירוקן וריאת הטעוכה לדופן חווישין שטאו יתפרק הקром הצד הריאת ויקרע העור אלא א'כ יש טכה ברופן שאו נראה דטוקום הטעכה עשייה להתרחק וכי ליכא טכה ברופן טרפה ורב נחטיה בדיק לה בפושרין כסבר כיוון שעלהה בנפיה והשתא טיהא לא טפרקא תולין שתתפרק הדופן וכשרה והאי דאמירין נבי ריאת אונין דטרכין אי אינקב טרפה הבי קאמער עשוין הן להתרחק ויקרע העור טכאן או טכאן והרי היא בנקובה טעה והרי הוא כאילו אמר אי טנקיב חי טרפה גם יש ספרים בלשון טנקיב והוא טורה על זה ולפי שטה זו יש להכשיר סרכא תלואה שהרי יש לטלות דטחנת טשקין שהוא שואבת היא סולנת ליה עכה ותדרבקת. ונמשכת כחוט והרואב' הカリע בין שתי השיטות שכתבנו דסרכא שלא בטוקום רביתא וריא מחתת נקב היא דאי לאו נקב סרכא מנין ועפ"כ שעולה בנפיה אומרים קרים עליה באותו נקב אל כשהסרכא בטוקום רביתא תולין דטשומ דוחק וביצתה עליו עלתה שם סרכא לא מחתת נקב והיינו רתוב בדיק לה רב נחטיה וכשעולה בנפיה תולין דטחנת לחות נשתבכה שם ועל פי סברא זו הוא אומר דאונו הסטוכה לדופן דטכשרי אפי' בסרכא לנרטא כשרה דכיוון דטוקום רביתא כהא ליכא לטיחש לנקב ועל כן לא אמרי הוא דסביך בכשרא אלא בריאת שניקבה דבעין סתיימה אליטה הא לאו הבי לא צריך ולפי שטה זו סרכא תלואה שלא בטוקום רביתא אסורה דוראי מחתת נקב היא הלא כתבתי לך שלשים בטעמי הטריות ובאמת לא יכולתי להעתיד מנהג כשיטות אחד מהם כי אני רואה שככל אחד ואחד מהם אופר ותיר לפי שטתו וזה מה שכתב הרטב"ם זיל לדברים אלו אינם על פי הדין אלא

23

טשפי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

על פי הטענה ואל ישנה אדם טנהג טקומו אשר הטה עושם כי כל העדו כולם קדושים ואלו ואלו לא נתכונו אלא לרבר אחר כי כולם נתנו מרועה אחד.

טעם לבודיקת הריאה יותר מאשר טרפיות וסכורת רוב המפרשים ורוב הפסוקים שבשביל שהרייה עלולה באלו הסרכות חשו חכמים לבודיקתה יותר מאשר טרפיות הר' זיל השיג על זה הטעם דאם כן תה' כל הריאה צריכה נזיחה שהרי אין סוכה אוסרת אלא טחת נקב כשפת הנאונים זיל ואעפ' שיש מקצתם נולדו טחת חום חשוב לסרכות הבאות טחת נקב ואם לסרכות הכאות טחת נקב חשין ניחוש לנקב ולא סוכה שאם אטרו אין סוכה ללא נקב ולא אטרו אין נקב ללא סוכה ואין סרכותמצוות הנקבים מצוין שאף הם טחת נקב ותחוש להם אבל טומו של דבר זה כדי להתייר הטעשולים לפ' שהסרכות נכרות לעינים ואם שהםמצוות אם לא נבדוק בהם יבא הדבר לידי הפסד ובורכו הטעשולים דפעטים שנמצאה אדם סוכה ברייה ויחוור על לוקחיבשר לשכור כליהם ולהריע טאכלו לפני כלבו ואפשר שיחסם מישאינו הגון על כבונו ולא יחווש ויאכל לפ' - תקנו שיברוק ואחר כך יכח אבל שאר טרפיות שתולין בנקב או בענינים דקים שאינם נמצאים לא חשו להם חכמים. ועוד טעם אחר בדבר הקרוב והטוטן לעינים בסרכות הריאה דעתהכחית בסתירת ההטה מיד לא נכוון להעלים עין טן

האסטר אך כן המתמה הוא שלא מציינו לר' בעל התלמוד שיעדרו זה הבדיקה בכלל דבריהם בפרק הטרפות כי אם לטיחש להם כשיוצא בלתי טעמים הנמצאים אלא במקומות כגון האי דאטראין בפרק אין צדין נטיעת מקטע רגלהון דקצביה ורבו עלי נרות פ' נטיעה תשוכתם לקצבים ורבו עלי נרות שאמתיניס משום ערלה שלשה שנים ולא ימתו להטה עד שחברך ולנשותיהם שבעה נקיים וכן בירושלמי נמי קתני עליה נטיעת אתה משבר שלשה שנים ואי אתה משמר בהטהך וכן בילדנו אמר ר' יהודה בן פריה טן גילה עפר טענין אדם הראשון שאתה לא יכולת לעמוד בנסיונך אפי' שעיה אחת והרי בניך משמרין כל המצוות שנתנו להם אחד מהם עופר ונוטע מעטיר ומגנים טורה וטקה ורואה פירות נטיעת לפניו כשהם טבוכרות וקופץ ידו ואיןו טעם מהם ואתה לא יכולת לעמוד בנסיונך אפי' שעיה אחת ובניך נצטו את זה תאכלו ואת זה לא תאכלו וביתר דברים מישראל לוקח בהטה שור או כבש או עז שוחט וטפשיט רוחץ וכבודק בריאה ונטעאת טרפה טגען ידו ואיןו אוכלaggiי אומר אמרת ה' צורפה טפנוי שענני הסרכות דתיהם שונות כפי טנהג המדיניות

כד

טשפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

הצעתי אותן לנדרין ויש שטח לאיים אחרים שם יארעו לריאה אשר כה
בזה להמתת אותה ואלו הן:

הו יודע לכל טרומות שמננו חכמים בריאה ממש חשש נקב גנובנה וזה
הוא לשון רשי זיל כזה וכל הנך טריפות דמנין לקמן בריאה
כגון חלוף דאוני ודטיא לבשרא ולשיעתא וריותא ואטום בריאה כליה
בכל נקבה בריאה או שחסורה איתניתו דחליף הינו חסורה טוקום שריאה
והנהו חזותא לכתוא הוא וכל לסתות פופה לנקב והוה ליה נקבה.

הריאה שננקבה טרפה אעפ"י שעלה קרום עליו ונחתם כד"א שניקכו שני
הקרוטות אבל נקב זה כלל זה כשרה וכותב הרשכ"א זיל ויראת
לי שם נקבו זה שלא כנדזה אעפ"י שננקבו שניהם כשרה וסתירה לו את
הסבירה מצאתי מהאי דאטרי נבי ריאה דאוושא דאי לא בצעצא טיא זיקא
דביני בין הוא טשטוע שהרווח נכנס בין שני הקרוטות דרך נקב התחתון
ואם יהיה נקב בקרום העליון בכל מקום שהיה יצא הרווח לחוץ ויבצעו
בTEM הרוי לך שניקכו זה שלא כנדזה וטרפינן לה.

האי ריאה דאין לר דאיתנו סוטקה כשרה והוא שנintel הקром העליון ונשאר
התחתון כתורה אדרומה כשרה וכותב בעל הלכות נדלות והוא
דלא טפקא זיקא אלטמא קסביר בעיא בריקה בנפיחת מיהו כשרה כלל בדיקה
טשטוע אלא אי פרשו בנטרא ואעפ"י שהחמירו חול בריאה טפניש שעולה
לקבל טרומות יותר מאשר אברים הרי היא כלל בני טעים שם בא זאב
או כלב ונטל את הריאה והחויה כשהיא טנקבת תלין כזאוב וכן אי
אין קיב ריאה היכא דטשטשא ידא דטבחה תלין בידא דטבחה וכותב רשי זיל
אני שטעה בטעור החער שטזון דוחק היד קורע את הריאה ציטורני
וכדומה לי אני בכל מקום שיודע שיוכל לתלות כגון נקב העשו בטכנין
או שתלשה מלטעלת בחזקה ואחר כך נמצא בה הנקב אין קיב ריאה היכא
דליך לסתלי בידא דטבחה טקיפין אפי טרונה לערונה ופי הגאנונים זיל
ריאה זו לריאה אחרית ודוקא מבהמה דקה לדקה וטנסה לנסה אנל לא
טראק לנסה ולא מנסאלדקא ואין טדרקין טאונא לאונא ומואט לאומא
אבל אפי טאונא לאומא ומואט לאונא כבהמה שהיא טינה וסריישן ערונה
אונא או אומא של צד יטין או של צד שטאל כלומר שאפי נקבה מעד
זה טקיפין מעד שני וב└בד טאונא לאונא שכונדרה ומואט לאומא.
אבל לא מואט לאונא ולא טאונא לאומה אפי בבהמה אחרית והיינו דקה וגסא
דקאמרי בנטרא אין צוריך לופר שאין טקיפין מבהמה לבהמה כלל ולא
טשטוע היכי לישנא דגמרא דקאמרי גסא ודקה והוא ליה לטימר קטנה וגדולה
או לשון אחר דלא לטמעי.

טשפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

24

מודנא-זהיא תולעת היוצאה טן הריאה ואין ידוע אי קודם שחיטה פריש או אחר שחיטה פריש חזקה לאחר שחיטה פריש כשןקרו הרים אחר שחיטה קפץ טבקומו.

האי ריאה דאושא ס"י טשטעט קול כשנופחין אותה אי ידען מהיכן אושא מותכינן עליה נילה או נרטא או רוקה אימכובצעא ההיא מיר טהמת הנגיעה בידוע שיש שם נקב שהרוח יוצא ממש וטרפה ואי לא ידען מהיכן אושא דפעטס שאין אדם יכול להבחן לשמייעת האזון מהיכן קול יוצא מיתינן טשכלתא רטיא בפושרי ומותכינן לכלו ריאת בנויון וכל מקום שייהה שם נקב יבעצאו הטים והטיטי חכימי לא ממש דטפרשיילה ס"י טקשיין אותה כאבן ואם אין נקב בעליון יש נקב מתחתנו מתקרע העליון טפני שהוא קלוש וטים קרים מתרין אותה כשתקשה אלא ברקינן לה בפושרין אי מבצעא טרפה ואי לא כשרה דתתאה איןקייב עילאה לא איןקייב והאי דאושא זיקא דביני כי הוא וחוויח יוצא טבנסים דרך נקב ואינו יכול לצאת חווין מפניהם קром העליון שטיגין והולך הרוח בין שני הקרוטות לכך טשטעט קול וכמדותכינן ריאה כמו דטיא פושרי בחדי כבדא מותכינן לה בגווה טשומ דכבר מצלול הריאה לטטה ובפני עצמה צפה היא על פני הטים ואין הטים מכםים אותה ולא תבדק יפה אי נמי يتלה בה דבר שיכברנה ויצלליינה לטטה והאפשר זה כחüşר הטים ביטות הקיע שנשתנו בבית קצר אחר שנשאבו כדרטוכחין לקטן.

ריאה שיבשה מkickחה וכל שכנן יכולה עד שהיא נפרכת בצדرون טרפה אענ' דנבי אוזן יבשה של בכור דהוי טום אמרינן

איו היא יבשה כל שם תנקב ואיןיה טפת דם ולא אמר עד שהיא נפרכת בצדرون דהtmp נבי אוזן בכור דשליט כהו אוירא ורוח ואיר מבאיש את הטבה וטקלקת הילךך כל שלא מפקא דעת לא חדרא בריא הכא נבי ריאה כיוון שלא שליט בה אוירא חדרא בריא עד שתתפרק בצדرون.

חרואה בידי שטם כשרה איו היא חרואה כל שטקה הריאה שלח בירוי שטמים טkol רעמים ווועות וכיוצא בהן כשרה בירוי אדם נגע שביעיתה אדם או ששחת בהטה לפניה וכיוצא בהן אעפ"י שאינה יבשה טרפה ובידי כל הבריות נגע שטעה שאנת אריה וקול שהל כבירי שטמים דטיא וכשרה ותלי מזה כדבר שנטצת סיבתו כגענו או בידי שטם או בידי אדם ואס נמצא ריאה שטקה ואין שום דבר בפנינו שנגע סיבתו אם בירוי שטמים אם בידי אדם בדקין לה הכי עבדין בקייטה מיתינן טשכלא דקוניא והוא כל חוט שאין שעב באבר בשבייל שלא יתחטטו הטים בהם ונטלאנחו מיא קרי ירי בסתוא מיתינן טשכלא שחיטי ר"ל שחוורות שלא חפו אותם באבר

כח

משפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

וain מצנני כל כך כלכנים ויש אוצרים שחיטי של נחושת ונטליתנהו טיא פושרי ונוחבינהו ונחגינהו פגעה מעת לעת אי הדרא בריא בירא שיטים היא וכשרה ואי לא הדרא בריא בירא אדם היא וטרפה ולפי דוכנו למדנו מדאפרין בקייטה טיא קריי בסתו א טיא פשורוי דקוריי בקייטה פשורא בסתו א פדפסקין לעיל נבי ריאה דאוsha.

אותם בריאח והוא שנמצא כה מקום מטומטם שאין רווח נכסט שם כשבוטחים אותה מיתין סכינא וקורעין ההוא אוטם אם מהמת מוגלא כשרה ואי לא מותכין על הקרע גילד או רוקא או גרפא אי טבעבצא כשרה ואי לא טרפה.

ריאה שנימוק והיא שנתרוקנה טallee וקורום שלה קיס אפלו מחזקת רביעית בחלל החדרון כשרה דחדרון טבניט לא שטיה חדרון ואם מחזקת יותר מרביעית יש לדון ולהורות כדאפרין נבי יתרה פגבה דריאה על טי הטרכות שכחכו.

ריאה שנשפכה בקייתון והוא שנימזהה ונמט בשורה בתוך קרותות שלה ונשפכה טראשה לסתופה וסתופה לראשה כשרה והוא דקיטי סטפונאה והדרא בריא ומנא ידען אי נטווח מיתין צעא דקוניא ושפכין לה בנוזה אי אית בה שוריקא חירוי הסטפונאות חזן שנימזווח וטרפה ואי לא כשרה. האי סטפונא דריאה דאיןיקיב לחבריה והוא פצל פיצולו שטחצאל מחבשו טרפה דכיון דדופן חבשו קשח הוא נמצא עומד לעצמו ואיןו סותם הנקב הילך לא מגין עליה אבל נקב אחד פיצולו בדוחוק בשער הריאה שהוא רק נכסט לנקב ומגין עליה וכשרה.

טחט שנמצאת בריאה ואינה נקובה מכחוז וכשבוטחים אותה אין הרוח יוצא מטנה אבל כטוש היד נרגשת בה כשרה דאפרין דרך הקנה נגדת ונא דרך הסטפונאות וטן הסטפונאות לבשר הריאה וט'ט קרום החיצון לא איןיקיב ואעפ"י שאין דרך הקנה לכלווע אף'ה דכיון דאיתיה לריאה קטן ולא חווין דאיןיקיב על כrhoך דרך סטפונאות אתאי וטסטק לא מזוקין ריעותא ואם לא נטצתה המחט עד שנחתכה טרפה שחוושין דלטא נקובי נקב ואתאי כשאר הנבלעין דרך ושת ומשם באה לכרט ולדקין ויצא ונכנסה בתוך הריאה ונוקבה ואם נמצאת באחד טי הסטפונאות אעפ"י שהריאה החיבת כשרה דודאי דרך הקנה נכסטה וטטונא נקט ואתאי ואם תאמיר דרך ושת נכסחה הייך נטצתה בסטפונ כי בכשר הריאה נמצאת וاعפ"י דבחותוכה רכברדא יש חלק בין קופא לנוא ובין קופא לבר הטע הוא שהכבר רחוק מז הקנה ואין חולין בו אלא בקופא לנוא אבל בריאה שלא טרחקא قول' חי אפלו קופא לבר חולין בקנה.

טשפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

האי ריאה דקיטא נילדין נילדין או כולי אוכטינ' חווותא חזותא כשורה פ"י קליפות קליפות של ריאת שחוות שחוות גונינס גונינס ופראש' זיל דוקא חנק גונני דלא ספלין בהו ריאח כדורתה כירוקה וכחלא וקט'ל ואענ' דלא מתחוה כולה כחד גוננא לא אטרין לקותא היא אבל חזותא רטפסלה בהו ריאה כגון שחוורה ברוי וכעין טוריקא וכעין ביעותא טרפה דכל אותן טראות לקות הן לך לא שנא ככולה ולא שנא במקצתה דלקות מהנת נקב הוא ונקב בטשחו טומל בה וזה דעת הרטבין זיל והרב בעל התוספות אבל הראניד זיל כחוב דחוותא חזותה אפי' בנוני רטפסלי בהו ריאה דלא אטרו אלא בכולה אבל במקצתה הדרא בריא והביא ראייה טרמפליגנן במקצת טרסיית בין כליה בין מקצתה בראמירין ריאה שיבשח מקצתה שטעה טינה דהיכא דלא פירושו מקצתה משטו כליה עד שתהא כולה טאותה מראה רע לא טרפין יש להשיב על זה דארוביה איתא לאידך ניסא טראצטראיכו לאפלוני בהארותה בין כליה בין למקצתה שט'ט רטסטמא אפי' טקצתה ססולה עוד נראה לי בו משום הכל לא אטרין רטקצתה טראצטראיכן ריאה שטמקא והיא חרותא בידי אדם טופה כיון שטמקה כחריות של דקל והוא שנטטעה מהנת שנטשכה כולה אבל יבשח שעטדה בעינה אלא שנטקsha אPsiלו מקצתה טרפה.

האי ריאה דרטיא לאוסתה והוא בקעת עזים אמרי ליה דסחיזא כאופטה אPsiלו שהוקשה בעץ פ"י הראניד זיל בתשובה שאילה דטיא לאופטה דנסחיא כאופטה והוא שהרייה קשה ועומדת כל שעת דנסחיה כאדם שכטנו צבא עוד נאמר בחווותא דאופטה נראה לי שהוא עגולת ואין אונין שלה ניכrin אלא שהוא מסדר עגול והיא נידונית כאחטיה ועוד נאמר בה כנושטה אשפרא בלע"ז כתו האופטה שיזוצאת טמנה עוקצין עוקצין וטורוי טורי שהכשו כה בועותם שקרום שעלייהם חלק ומה בשיעא דאופטה שאין לה חתוך אוננות ופירושו לה רבנן אעס' שיש לה טבננים כיון שהוא כליה חלקה טבחוץ טרפה וטכאנ הכספיו אומר לאונא אעס' שאין ראייה גטורה וause' שהכל טורדים אם אין לה סלוש כשורה ואין אוטרין אלא סירכא שאין לה הכשר ממקום אחר הרי סירשתי לך דטיא לאופטה ע"כ הרוב זיל ואיכא דפריש לה הци אמרי ליה כנושטה דסחיזא כאופטה טשושה קשה בעץ טחיזה מלשון יחסין זנבו כתו אורן ואמרי' חזותה דנסחא כאופטה נעשית לבנה בבקעת ואיכא דאמרי דשיעא כאופטה דלית לה חיתוכה דאונן.

הריאה שהאדיטה בין מקצתה בין כליה כשורה זה הוא דעת רשי' זיל והורי'ף והרטבאים זיל וראייה לרבר כדאמרי' אודורתה

משפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

כשות טדר' נתן ור' זל כתוב שהאריטה בין יכול בין טקצת טרפה ואי קשי' הא' אדוותה ר' נתן ור' אפרים נתן טעם לדבר רשאנו אדוותה משחאריטה דהאריטה טגורות חטול והוא אדוותה ביותר ומשמע שהאריטה מהמת לסתות הוא ואדוותה משמע מטלדותו ולפי שעדיין אין דעת נכלע בה וטראייתה יעד עלייה כי הפרש יש בין אדוות עצם מנסנים שהוא מטופול קל לאם יאדיתו כתולע שהוא מבני הפעיל שאין אדוות הפנינים חזק כארטי התולע ואינו נכון דא'ב דאייה חלוק בין אדוות לאדוות הוה לנ' למבעי גבי אדוותה בשורה היכי דמי אדוות בשורה וכדברו בירוקה בשורה היכי משכחת לה יוקה בכורתי והוא בעל חציר כשר יוקה בעין קישות והוא עשב שקורין לו טוליא בעין טוריקה והוא חרכום וחראט פ' בעין חריע והוא העמה שצובען בו הבוגרים והוא דומה לשערות אדוות טעם ונמה לירוקות בעין ביעחה והוא חלטן ביצה טרפה וכל טראח גרווע בכל אלו חירוקון הפטולין הה נכהלא והוא צבע בחול לא יוק ולא שחוד בשורה כדיותה והוא קורט דיו יבש וזה שחר טרפה ככדיא בשורה טרפה וסיטנק וכשר בשורה טרפה פ' רשי' וחרטב'ם זל כטראה הכרד כטראה הבשר וחוזיה זל פ' ככדיא ובכשווא בטשושא ולא בחזותא טדלא אמר בעין כבדא בעין בשרא כדאקטרין בעין קישות בעין טוריקה. הורייקה הריאה טחמת טכות אש לא אחותר בנمرا כלל וכבר פארנו בזח בטקס אחר כי רבו חרעות והטכריין לפני חכמים הכריעו לאיסור אחר שלא סטו נירוקה אלא מחתת נקב שכט שחווק עתיד לנוקב כדאטרין כשייעור נקייתן שיעור יוקתן גבי בני מעים של עוף שנחטו ע"פ שחתטו לא אטו יוקין סטולח אלא בלב וקרבן וכבר הוא הידין בריאת טעם שבתבון שם כה האש שלט בלב וקרבן כל שכן בקרוטי הריאה שם דקין מאד ולא תקשי לך הא' לאטרין אין ריאח בעוף לא לינסל לא ליחמר דהכי קאטרין שאין חושין לה טטה מה ולא צריכה בדיקה בנפלת לאור כדי שאר בני מעים לטי שאין הדבר מצוי הויאל וחלעות מנינות אותה אבל כיוון דחוינן בה ריאותה היה נאמר שהצלעות מנינות אותה הרי לא חווילו לה ולא חצilio ואחר שכן הוא בעוף היה בבחתה שהרי אמרו כל טרפות שטנו חכמים בבחמה כנדון בעוף ולא תאני הא' טרפות בעוף. אלא מסני שדרון לשלוט בו האור וגחטו במי מעיו לאלתר אבל בחתה אין דרך שישלוט בה האור כל כך הוא אלו שליט בה ונחטו טעה אין לנו להכשיר ודין שנייהם אחד הוא לא שנשתנו מראיהם וכן ראיינו סברת הרשב'א זל אך סברת הכל' זל אין נראה כי וכדוק ותשכח בסוד עשי'.

משפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

יש הבהיר בריאה וככוליא והם מיס זכית יש פסול בוה ובזה לקותא
והוא כשר שנטטסמס עד שהרופא גדרו
ומעטידו על בשר חי והינו תפלא תלחי שמביא בנטרא יש כשר
בריאה ופסול בכוליא טונלא יש פסול בריאה וכשר בכוליא נקב ומים
זכים דבשרין כאן וכאן לא אמן אלא דעתלי אבל עכיריה טרפה ודעתלי,
נמי לא אמן אלא שלא אסורה אבל אסורה טרפה כך היא שיטת הריא"
ז'ל ורעת הרטב"ז וכן פירושי ז'ל דעתיריה טרפה כאן וכאן ואסורה טרפה
כאן וכאן פ"י בריאה ובכוליא והרזה ז'ל רטכשיר עכיריה ואסורה בריאה
נראה שלא גרים בנטרא כאן וכאן ואכוליא בלבד ולא אריה דכין
רטגolia טונלא כשרה בריאה טונלא הינו מים עכוריין והוא היא עוד
ריאה שנשפכה בקיון דכשרה בדקיטה סימפוניה אי אפשר שלא עכורה
והואיל וכולה ניטחה מבפנים דעתיריה אכוליא ולא אריה הוא אסורות
רכוליא אבל בריאה כשרה הוא וכן דעת הראביד ז'ל ורבים טן הפסיקים
ובן בתב חרשב"א ז'ל בחיבורו עוד ראייה מדמאנשטיין בנטרא הנך דקיטי
צמתי טנרי אנדרי ועדין היו מלאות ולא יצאתה עדין לחותן לראות
אם עכוריין אם סרווחין אבל מסתמא מכשירין להו שטעה מינה
 דעתירין וסרווחין לא פסלו בריאה והרטב"ז ז'ל שכטב ואירועה בדיקה אם
טיטה סרווחין אם לאו עליו להביא ראייה וכטב גם כן ועריך לבדוק
בסטפון שתחתיה אם נמצא נקב טרפה והוא דאמירין בריאה שנשפכה
פקיתן והוא דקיטי סימפונא שלא ניטחו ז'ל שכטב ואירועה בדיקה אם
סורייקי חיזורי אם לא ולא האירוענו לבדוק בסטפונות אם הם נקובין
אם לאו גם לא מצינו טרפות לסטפוני הריאה הפנימיות אם לאו בኒקב
לחברו במו שפירשנו לטעללה או בניתו וצמתי צמתי דאמירין הן בועות
טליאות ליהה והינו טונלא כדאמירין לנדי הן צמתי נדולים בבדים טינרי
גדולים מכנדי וקשיים כשלע והראב"ד ז'ל פ"י לנדי טנרי זוגות זוגות
טלעים טלעים לנדי זוגות וחברו פרק אלו טנחים שטואל קרע עליה דבר
תליסר לנדי פ"י יב זוגות של בנדים וاعפ"י שנטכדר לנו בריאות גמורות
ובחרות לחתר מים סרווחין בריאה כתבתי אותם להלכה אבל לא לטעשה
כי לא ראיתי מי שהקל בדרכו להתיוים, הני תרתי בועי דסטפינן להדרי
לית להו בדיקותא פרש"ז ז'ל דקים ליה לרבע שלא נטכו אלא מהמת
נקב שבריאה והעליה נקב את הבועות הללו סביבו והר'ם ז'ל נמי כתב שאי
אפשר שיש נקב ביןיהם ואין להם דורך בדיקה ויש מי שפירש דחישינן
רישטמא תרחק זו על זו ותקעק באחת מהמת דוחק חברותה והינו שלא בדקינן
אי טינקב בינוים וסטיפין דקאנדר רבא כדי שתוכל באחרת לדוחק חברותה

משפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

הא לאו חci לא חyiשין להו כי הci דלא חyiשין לחci דלא טינקciו חדci
ומתחזיא כתורתי ר'ל שנראה כעין סדק באמצעותה ודרותה לשתי טיתין
סילוא ובזענן להו ט' פותחין אותה בקויץ מצדיה אחת אי שפci אהדרי
חדci היא וכשרה ואי לא תרתי איןן וטרפה. הci הראשכ'א זיל בחבورو
אבעבוע שעלה בשיטולי ריאה הורה בעל הלכות שם מקיפה אותה בשער
הריאה טבל צד ואפ' כל שהוא כשרה ואמ לאו הרי הוא כיתר וכל יתר
כגטול דעת והרי היא כנקובה וטרפה ואעפ' שדברים אלו אינם מתקבלים
אל הדעת ראוי לחוש לדבריו שדבריו הנאונים דברי קבלה הם; בועה
שניקבה בריאה ואין ידוע אם קודם לשחיטה או לאחר שחיטה אין צריכין
בועה להקיף ולקרובה עצלה ולראות אם מראה הנקבים שווים כמו שאמרנו
שמקיים בראיה דשאני הכא כיון דאייה בועה אי אפשר לעתוד עליה שעשי
הנקב לששתנות כל שעה ושפטא מראה אחר היה לה ונשתנה ופרש' זיל חז
הוא במקום דלא משמשא ידא רטבה אבל במקום רטשושא ידא רטבה
תלין בידא רטבה ולאחר שחיטה ולשון מקיין סקרבין זו לו שמותות נט'
בעוף טרפה חyiשין שפטא ניקבה בריאה ושפטואל אמר תבדק ופסק הריא'
כמתו כיצד יעשה מכנים קש או קנה או בונך דק בונורת ונופח אם יצא ממנה
רוח טרפה ואמ לאו אלא שתעלה בנפיחה כל הצד שאין דכוכבא עלות בידע
שלא ניקבה בריאה וכשרה ואין ציריך להפריש הריאה מעלוותה שפטא ניקבה
במקום דיבוקה כי הוילו אמריין בריאה שניקבה ודופן סותמתה במקומות רביה תא
שהיא סתימה טלית וכשרה וכי ש בעוף שטוכדקת בין העלוות ונחבות
ביניין שוטמת כאלו סכוך בכשרה. ומצאתי שכחוב חכם אחד מהכמי^י
עירנו כי אלו טרפות שכתבנו בריאה אין ציריך לחזר אחריהם אלא אם בן
גולדר בה דבר שחוושין לה כמו שאין מהוירין על שאר הטרפות כי גם
כז לבריקות הסרכות הוצרכנו לבקש טעם לטנהג כמו שכארנו לטעלה
במשפטי הבדיקה ואעפ' שהחטירו בה יותר מאשר אברים לא נופלת
מהם היא ואמ בא זאב ונטל את הריאה והחזרה כשהיא מנוקבת
תלין בזאב וכחוב הרטיזל ט' ששחת את הבהמה וקרע את הבטן
וקודם שיבדוק את הריאה בא כלב או גוי ונטל את הריאה והלך לו הרי
זו מותרת ואין אומריין שפטא ניקבה הייתה או סטוכה הייתה שאין טחויין
איסור אלא הרי היא בחזקת היתר עד שיורע לך נטה נטרפה וכשם שאין
חוושין לקרום של טוח ולשדרה כך לא נחש לריאה שאבדה ואין בזה
מנחג שדבר שאינו מצוי אין בו מנהג בא גוי או ישראל והזיא את הריאה
קודם שתבדק והרי היא קיימת נופחין אותה אעפ' שאין לנו יודעים אם
היו שם צמחים או לא היו וזה הוא מה שראיתי לחקור על רת הריאה ולבאר

משפטי בדיקת הריאה לרבי יונה זצ"ל

27

משפטיה אל החברים הטעניבים למצווא דברי הפשע טמני אני יצחק*) הקטן ב' ר' דוד זלה"ה בנו ל' ואע".

שחה בטעות הסימני שחיטה פסולה פירושי זיל שחת הרוב ושחה דעביד לה רובה הא אתכשר או דלטה כיוון דהדר נטלה בולה חרא שחיטה היא וסלקא בחיקו ולחומרא כיוון שמצוות שחיטה הוא לשחות הכל בשגירה בפסול פסולה ובטעות קמיה דגרנרט לאו מידי עבד ולא שהיה היא דהא קילן מצא חזי קנה סוק כשרה אי בטעות קטא דושט נקיותו במשהו וכיון במשהו והוה ליה מעוט קטא וחוה נקב בעלמא וטרפה וטיה גראה רחשוח דוב סיטניין והשליך העוף מידו שהו לא למות אסור לחזור ולהתוך המיעוט בתורות שחיטה מוטב שכינה בסכין או שיטאין עד שיטות יש מפרש בטעות קטא דושט קא טבעי ליה כי אמרין כיוון רשותה הוה ליה כנקובת הוושט במשהו או דלטה כיוון דבישחיטה קא איתא ליה לאו נקב הוא וכי היכי דלא שהיה לא טרפה דבי גטリンן שהיה בחזי סיטן ויש טפרש דקיטא הא בעיא עלה דאטリンן לעיל השוחט בסכין רעה וטבעיא ליה בבחיטה פ" שחת רוב סיטן אחד ושווה בהולכה והובאה הטיעות בשחיטה ואחר כך נמר סיטן שני כהלותו מהו כי אמרין כיוון שטיעות הסיטניין חשוב כחותך אם כן שווה בשחיטה אעפ"ז שטוליך וטביא פסולה דהוי בולו חותך דבר בההי שעתא או דילמא כשר וקיימת בתיקו ואינה טורת תיקו הוא כמו תיקום רל טובלתה המתם וכמו שפטצנו בכל ט'ס.

*) זו סלע ר' יŁמק כי דות מקומית כולם פטעטיק כי לאמאניג לך נופל נטעטו צהשל צסדייליס מכליס גמין נסס ר' יונס ומוי סול כי נב דות מונס זקס.

טහרים סכלל לך יטסה פולס ומטגען ועומדין לך הקיג גנול לנו לך ספטוגות ניכת ודייני פcinן ניכס וטל סניפס ניכי גמץ סניכס.

